Poštarina plaćena u gotovu

NAŠA GOSPA LURDSKA

DEVETO GODIŠTE 1936 BROJ 5

CRKVENA GODINA

SVIBANJ 1936.

Sveta Crkva nama toplo preporuča obavljanje svibanjskih pobožnosti. Najljepši mjesec u proljeće posvećujemo svojoj nebeskoj Majci. Svibanjske se pobožnosti mogu obavljati na razne načine. Vjernici mogu prisustvovati svetoj Misi, primati svetu Pričest slušati propovijedi, pribivati večernjoj pobožnosti s blagoslovom, a tko ni to ne može, taj može barem kod kuće kojom molitvicom počastiti presv. Djevicu, svibanjsku Kraljicu.

1. P. Filip i Jakob, apostoli. — Prvi petak. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi Bratovština presv. Srca, presv. Sakramenta, Apostolstva molitve i dobroti presv. Srca prema nama. Kao na blagdan apostola mogu, uz obične uvjete dobiti potpuno oproštenje članovi Družbe sv. Petra Klavera, ako mole raširenje svete vjere.

2. S. Atanazije, biskup aleksandrijski i veliki crkveni učitelj. Istaknuo se osobito u borbi protiv arijevskoga krivovjerja. U borbi za pravu vjeru trpio je progonstvo i razne muke. Prva subota. Potpuno oproštenje, uz obične uvjete, mogu dobiti vjernici, koji obave kakvu pobožnost na čast Bl. Djevici, bez grijeha začetoj, da Joj zadovolje za uvrede.

3. N. 3. po **Uskrsu.** Našašće svetoga Križa. Početkom 4. stoljeća našla je u Jeruzalemu na Kalvariji carica Jelena sveti Križ Isusov. Veliki dio toga križa nalazi se u Rimu. Odanle su se sitni komadići razaslali po velikim crkvama na cijelom svijetu. I u zagrebačkoj metropolitanskoj crkvi nalaze se dva takva komadića. Prvanedjelja. — Oproštenje kao na prvi petak. Ujedno mogu dobiti potpuno oproštenje Kruničari.

4. P. Florijan, mučenik, zaštitnik protiv vatre.

Monika, majka sv. Augustina.

5. U. Pijo V., pap.

6. S. Ivan, apostol pred vratima lat. bačen bi za cara Domicijana u kotao vrelog ulja. Čudesno izbavljen, prognan bi na otok Patmos, gdje je napisao Otkrivenje, jednu proročku knjigu Novoga Zavjeta. — Potpuno oproštenje, uz obične uvjete mogu dobiti svi vjernici, koji obave pobožnost na čast sv. Josipu.

7. Č. Stanislav, biskup, mučenik.

Prvi Četvrtak. Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi Bratovštine presv. Sakramenta.

8. P. Miholjice. Spomen ukazanja sv. Mihajla, arkanđela.

9. S. Grgur Nazijanski, biskup i crkveni učitelj.

10. N. 4. po **Uskrsu.** Izidor, seljak, ispovjednik. I u našem se narodu svetac mnogo štuje kao zaštitnik seljačkoga svijeta. Bio je uzorom marljivosti, osobito u svojim poljodjelskim poslovima. Istakao se osim toga velikom pobožnošću i djelima milosrđa. Bog ga je proslavio mnogim čudesima.

11. P. Mamerto, biskup. Prvi je uveo pobožnost prosnih dana u Crkvu.

12. U. Pankracije, mučenik.

13. S. Servacije, mučenik. Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje.

14. Č. Bonifacije, mučenik.

15. P. Ivan Šaleški, ispovjednik.

16. S. Ivan Nepomuk, kanonik u Pragu, mučenik svete ispovjedne tajne.

17. N. 5. po **Uskrsu.** Paskal, ispovjednik iz prvog Reda sv. Franje, zaštitnik udruženja, posvećenih presv. Sakramentu. — Počinje šestnedjeljna pobožnost na čast sv. Alojziju.

18. P. Venancije, mučenik. — Prosni dani. Pobožnost prosnih dana uveo je u svoju biskupiju sv. Mamerto, biskup u Vienni u Francuskoj. Za njim su se poveli mnogi biskupi. Papa Leo III. propisao je ovu pobožnost za cijelu Crkvu.

19. U. Celestin, papa, osnivač reda celestinaca. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III Reda sv. Franje.

20. S. Bernardin Sijemski, ispovjednik, promicatelj pobožnosti prema presv. Imenu Isusovom. — Potpuno oproštenje mogu dobiti članovi III. Reda sv. Franje.

21. C. Spasovo. Zapovijedani blagdan, spomen Isusovog uzašašća. »Bit ćete mi svjedocima u Jeruzalemu i po svoj Judeji i u Samariji i do krajeva zemlje. I kad im to reče, njima na očigled se uzdigne uze Ga oblak iz očiju njihovih.

22. P. Jelena i Julija.

23. S. Deziderije.

24. N. 6. po **Uskrsu.** Ivana, djevica.

25. P. Urban, mučenik.

26. U. Filip Neri, ispovjednik.

27. S. Beda Časni, ispovjednik, crkveni učitelj.

28. Č. Augustin, biskup, apostol Engleske.

29. P. Magdalena Pacis, djevica.

30. S. Ferdinand.

31. N. Duhovi. Spomen na dolazak Duha Svetoga nad Apostole.

Marija, Pomoćnica kršćana.

Anđela Merici, djevica, utemeljiteljica Uršulinki. Potpuno oproštenje, uz obične uvjete, mogu dobiti vjernici, koji barem triput u tjednu zajednički mole Gospinu Krunicu.

OVOGODISNJE HODOČASĆE U LURD

Dne 10. kolovoza (augusta) kreće i ove godine naše hodočašće u Lurd. Ovo je XIV. hrvatsko lurdsko hodočašće. Zbog oskudnih novčanih prilika i ovogodišnje lurdsko hodočašće polazi najkraćim putem od Zagreba do Lurda. U Lurd se dolazi 13. kolovoza ujutro, a odlazi iz Lurda 16. uveče. Ostaje dakle u Lurdu 4 dana. Na povratku se obavlja zadnja pobožnost u Padovi na grobu sv. Antuna Padovanskoga.

CJELOKUPNI TROŠAK ZA OVO HODOČAŠĆE IZNOSI DIN 3000. U toj je svoti uključena: zajednički putnica, vožnja vlakom, dobra hrana od Zagreba do Zagreba tri puta na dan, stanovanje u prvorazrednim hotelima, prevozi iz kolodvora u hotel i natrag, vožnja autokarima kod razgledavanja gradova i sve napojnice.

HODOČAŠĆE TRAJE OD 10. DO 20. KOLOVOZA. Putnica je zajednička, pa pojedini hodočasnici nemaju s njom posla. Činovnici imaju dopuštenje od svojih ministarstva za ovaj put. Svaki će hodočasnik dobiti za ovo putovanje samo jednu tiskanicu, koju će mu potpisati sreski načelnik.

Prijave se primaju najkasnije do 15. srpnja (jula), ali s prijavom treba poslati Din 1000 kao kaparu. I ta se kapara vraća onima, koji bi odustali od puta u roku barem 10 dana prije samoga puta; odbijaju se dakako samo već načinjeni troškovi dopisivanja.

Prijave se šalje na: STALNO VODSTVO LURDSKIH HODOČAŠĆA, ZAGREB, KAPTOL BROJ 29.

Treba da ispitaju savjest svi pretplatnici „Naše Gospe Lurdske“, da li su izvršili svoje obaveze prema ovom našem glasniku i namirili dužnu pretplatu. Ako to do danas nisu učinili, treba da učine odmah, jer svako zatezanje i neurednost u uplati pretplate uvelike koči redovno naše poslovanje i štetuje listu.

NAŠA GOSPA LURDSKA

GODINA IX. UREĐUJE Dr PAVAO LONČAR BROJ 5.

GOSPINA DOBROČINSTVA U LURDU GOD. 1935.

Malen je gradić Lurd. Broji jedva oko 10.000 stanovnika. Malen brojem stanovnika. Velik brojem hodočasnika. Još veći njihovom pobožnošću. A najveći milostima i čudesnim dobročinstvima, koja se ondje dijele zagovorom Naše Gospe Lurdske. Nije potrebno segnuti u povijest lurdskih događaja. Dosta je baciti samo jedan pogled u godinu 1935. Vidjet ćemo odmah, kako je velik zagovor i moć Marijina. Kako su mnogobrojna i čudesna Njezina dobročinstva samo u Lurdu. Tko bi onda izbrojio sve to po cijelom svijetu! A tko tokom godina, otkako je Ona postala Majkom našom!

Broj lurdskih hodočasnika u g. 1935.

Kriza je i neimaština na sve strane. Na dalekom je putu Lurd. S velikim je i preraznim poteškoćama spojeno hodočašćenje onamo. Kao da svijet za to ne zna, kad Marija zove. »Hoću da mi ovamo dolazi mnogo naroda. Hoću da mi dolaze u procesijama«. Tako zove Marija.

Čovjek bi mislio ovako: Ne će se svijet doduše oglušiti, kad Marija zove. No sve teže prilike u svijetu smanjiti će odziv vjernika. I to se ne bi moglo zamjeriti. Ali ovdje se obistinjuje ona: »Nevolja teža, Bog bliže!« I doista. U godini 1935. hodočastilo je u Lurd 103.546 vjernika više, nego li prije.

Prošle godine su bila u Lurdu hodočašća iz svih pet kontinenata. Bila je tu: Evropa, Afrika, Azija, Amerika i Australija. Bile su zastupane ove evropske države: Francuska, Italija, Švajcarska, Engleska, Holandija, Španjolska, Irska, Škotska, Portugal, Luksenburg, Poljska, Monako, Austrija, Jugoslavija, Njemačka, Čehoslovačka itd. Naše hrvatsko hodočašće iz Jugoslavije došlo je 13. kolovoza ujutro i ostalo do 16. uveče.

Hodočasnici su dolazili sa svih strana svijeta: vlakovima, autokarima, autobusima, običnim kolima i pješice iz bližih mjesta i okolice.

Ukupno je došlo oko 1,100.000 hodočasnika i pojedinačnih posjetnika k Našoj Gospi Lurdskoj, da Joj se pokloni. Da Joj zahvali. Ili da Je za koju milost moli. Milijunski broj hodočasnika pokazuje, da je Ona doista Majka milijuna i milijuna ljudi. Njezino je dakle majčinsko srce preobilno za sve!

Pobožnost lurdskih hodočasnika.

Lurd je dijelak neba na zemlji. Tamo milijuni poštuju Boga, časte euharistijskoga Spasitelja, slave zagovor Marijin. Ono je mjesto potpuno Božje i Marijino. Samo u godini 1935. bilo je obasuto: milijunima Božjih hvalospjeva, milijunima Zdravo Marija, milijunima svetih Krunica, milijunima čina pokajanja i ljubavi, milijunima poljubaca lurdskoga tla, milijunima znakova žive vjere, čvrstog ufanja i žarke ljubavi prema Bogu, Spasitelju i Mariji.

Tamo u Lurdu, Gospinu gradu, u crkvama i spilji ukazanja Bog gotovo bez prestanka dijeli milosti ljudima u presv. Euharistiji. U samoj spilji otslуženo je preko 1.200 sv. Misa, podijeljeno bolesnicima više od 250.000 svetih Pričesti. A ukupni broj odsluženih sv. Misa u lurdskim svetištima iznosi 45.000, a podijeljeno je 1,150.000 sv. Pričesti hodočasnicima.

Lurd je mjesto svetačkih pokora, anđeoskih hvalospjeva i Božjih milosti. Lurd je dijelak neba na zemlji.

Posjeti bolesnika i njihovih pomoćnika Našoj Gospi Lurdskoj.

I oni, koji su najbjedniji i najnevoljniji, dolaze. Dolaze k Majci k svojoj. Da Joj se istuže. Da ih utješi. Da im pomogne. Da ih ozdravi ili ojača u bolima. Da s njima nosi njihov teret.

Ona je: zdravlje bolesnih. Ali Ona je i: utočište nevoljnih. Zato dolaze bolesni i nevoljni sa sviju strana. Dolaze u velikom broju. U samoj godini 1935. došlo ih preko 20.000. Došli su izdaleka i bliza. Iz raznih zemalja. Lurd je uistinu jedan muzej, zaklonište onih, koji trpe duševno i tjelesno. Lurd je sabiralište onih ljudskih bijednika, koje su bolnice i klinike proglasile najvećim nevoljnicima, najtežim očajnicima i neizlječivim patnicima.

Naša Gospa Lurdska se pobrinula i za pomoćnike i tješitelje ovih nevoljnika. Samo u godini 1935. našlo se u Lurdu dobrovoljnih nosača, poslužnika i bolničara obojega spola oko 6000. Lurd je posjetilo prošle godine 790 liječnika. Svi su oni bili na besplatnu pomoć i uslugu ovim nevoljnicima Gospinim. A udruženje Gospinih liječnika, društvo sv. Luke, broji 2217 liječnika, koji pripadaju 21 narodu.

Naša Gospa Lurdska ne ostavlja svojih ni na putu ni u Lurdu ni na povratku. Sve tješi, svima pomaže na razne načine, naravne i svrhunaravne. Ona olakšava i liječi boli duševne i tjelesne. Pomaže i čini čudesa.

Čudesna ozdravljenja u g. 1935.

Sedam je čudesnih ozdravljenja, koja je sveta Crkva još prije 78 godina najsavjesnije ispitala, svjedocima utvrdila i uredski kanonski priznala. No tko bi izbrojio čudesna ozdravljenja, koja su se poslije toga zbila. U samoj godini 1935. je sigurno i izvan svake sumnje utvrđeno 13 čudesnih ozdravljenja. A 63 su ostala, da se konačno utvrde u godini 1936. Ostala su zato, jer se svako čudesno ozdravljenje ispituje s najvećom strogošću. Tu je isključena onda svaka sumnja, kad se jednom službeno utvrdi i proglasi. Još se nikad nije dogodilo nakon takovog službenog proglašenja, da bi ono bilo pogrješno ili se bolest povratila. S toliko opreza se to provodi.

A što je s onima, koji ne ozdrave tjelesno? Prije svega se odgovara: da nitko još nije došao uzalud u Lurd. Nije li postigao tjelesno ozdravljenje, postigao je duševno. I kršćansko predanje u volju Božju i veselo primanje trpljenja, da se drugima Gospa smiluje i junačko podnašanje nevolja iz ljubavi prema Bogu, to su čudesna ali duševna ozdravljenja. I ovakovi se zadovoljni i okrijepljeni vraćaju kućama svojim od spilje Gospine. Vidjeli su ondje očeve i majke obitelji, kojima je život potrebniji, pa su molili za njihovo ozdravljenje. Rado su se sjetili riječi Gospinih Bernardici: »Ja ću te učiniti sretnom, ali ne ovdje, nego na drugom svijetu«. I tada su molili s velikim predanjem u volju Božju onu getsemansku Spasiteljevu molitvu: »Moj Bože, ako je moguće, uzmi od mene ovaj kalež, ali neka bude po Tvojoj volji, a ne po mojoj!«

I tada se sjete teško bolesne Bernardice, koja je na svom bolnom krevetu ovako govorila: »Ja sam sretnija ovdje sa svojim križem, nego li kraljica na svom prijestolju«. Nova snaga, božanska snaga uđe u njih. I tada prikazuju svoje boli s Gospom lurdskom, koja je rekla Bernardici: »Moli za grješnike! Pokora, pokora, pokora!« Oni su tada kršćanski apostoli. Oni vrše tada uzvišeni misijonarski apostolat, apostolat trpljenja za druge. Oni su primili izvanrednu milost, milost duševne snage i ozdravljenja. Nije li to također Božje čudo!

*

O Lurde, Lurde, nijesi li ti doista grade Božji! O naša Gospa Lurdska, baci svoj milostivi i čudotvorni pogled na osobiti način u mjesecu svibnju na nas i uzburkani svijet! Svibanjska Kraljice mira, moćna i čudotvorna Naša Gospa Lurdska umiri svijet!

Dr P. Lončar

U OVOM MJESECU MAJKE BOŽJE
nemojte zaboraviti na naše hrvatsko jerusalemsko svetište nedaleko groba Majke Božje, te darujte za nj 10 dinara, pa ćete dobiti na spomen cvijet iz Svete Zemlje.

U SVIBANJSKO JUTRO

Raskošnim svijetlom planulo je svibanjsko jutro,
poletjele iznad doline prepelice site i rumene.
Zrake mladog sunca miluju mokru pšenicu
i kućice bijele drvećem skrivene.

Marijo Majko, ovo jutro svibanjsko
ljepotom si svojom zanijela dušu mi i maštu,
začarala srce si mlado,
jer nikad Te dosad ne vidjeh ljepšu
u Tvome dugom snježno bijelom plaštu.

Uzvišena sva si. Pred nogama Tvojim
sitne glavice cvijeća blistaju svježinom rose,
Tvoj lik je čežnja mladenačkih snova,
Tvoje su oči milovanja majke,
koja radost nose.

Dolinom zeleno žito se talasa,
dječica u selu motre cvjetnu baštu,
ja slušam priču sakrivene ptice
i gledam Tebe, Marijo Majko,
uzvišenu i svu lijepu
u snježno bijelom plaštu.

Aleksandar Kokić

MARIJO SVIBNJA KRALJICE

KRALJICA APOSTOLA

(Recitira dvanaest recitatora u svećeničkim albama u tami, sa svjećicama u ruci, pred kipom Majke Božje ukrašenim vječnim svijetlom.)

Bariton:
Naše su stope umorne

Basi:
i naše je srce ranjeno.

Tenori:
Mi dugo hodimo i tražimo,

Cijeli zbor:
mi dugo hodimo i tražimo

Bariton:
po brdima i dolima,

Basi:
po šumama i poljima,

Bariton:
po rijekama i morima . . .

Cijeli zbor:
Mi dugo hodimo i tražimo,
da radost svoju nađemo:
ovce bijedne, nevoljne,
zalutale, zalutale . . .

Cijeli zbor:
Naše su stope umorne,
naše je srce krvavo,
al duša je puna utjehe,
jer Ti si naša kraljica,
Marijo, Marijo, Marijo!

Bas:
Hvala Ti, gospode, za sve darove!

Basi:
Hvala Ti, Gospode, za pšenicu,

Baritoni:
koja se u Te pretvara,

Tenori:
koja nam hranu dariva

Basi i baritoni:
na našim tvrdim stazama.

Tenor:
Hvala Ti, Gospode, za dobru riječ

Tenori:
kojom nas toplo susreću

Basi:
sestrice šume zelene

Baritoni i basi:
u kasnim noćnim dobama.

Cijeli zbor:
Hvala Ti Gospode, Gospode,
za sve te Tvoje darove!

Tenori:
Al najveća hvala nek Ti je

Baritoni:
za Mariju, Mariju, Mariju!

Cijeli zbor:
Al najveća hvala nek Ti je
za Mariju, Mariju, Mariju.

Tenor:
Ona je prva radost zorina!

Bariton:
Ona je zvijezda burnim morima!

Tenori, baritoni:
Ona je svjetlo divno, veliko

Baritoni i basi:
Kroz klance naših puteva.

Bariton:
Ona je Gospode, Gospode,
kruna Tvojeg stvaranja.

Cijeli zbor:
Ona je Gospode, Gospode,
kruna Tvojeg stvaranja.

Prvi bariton:
Ona je čisto, vedro zrcalo

Drugi bariton:
svih Tvojih divnih uresa.

Prvi tenor:
Sjaj Tvojih zjena Ona je,

Drugi tenor:
čistoća misli Tvojijeh

Treći tenor:
i svetost žudnja Tvojijeh.

Cijeli zbor:
Gospode, Gospode, Gospode,
Ona je naša kraljica!

Bariton:
Mi smo bijele svjećice . . .

Tenor:
Male sitne svjećice,

Cijeli zbor:
što pred njom s i l n o gorimo.

Basi:
I ako nas ljudi pitaju

Baritoni:
sa čuđenja punim zjenama:

Tenori:
Što vam je sjaj u očima,
što vam je stih na usnama?

Baritoni:
mi ćemo reći: Gorimo!

Tenori:
Gorimo,

Baritoni:
gorimo,

Basi:
gorimo.

Cijeli zbor:
Mi ćemo reći: Gorimo!
Gorimo, gorimo, gorimo!

Cijeli zbor (tiho):
Mi ćemo reći: Gorimo!
Gorimo, gorimo, gorimo! . . .

J. Korner

HODOČAŠĆE U RIM na svjetsku izložbu katoličke štampe od 10. do 21. svibnja 1936.
CIJENA 2.000'— DINARA
Prijaviti se do 3. svibnja treba na odbor za Vatikansku izložbu, Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21.

ŽIVOT BLAŽENE DJEVICE MARIJE

3. ANĐEOSKI POZDRAV

Nad Nazaretom zasjali su prvi traci rumene zore. Plavkaste sjene među ulicama bivale su sve rijeđe. Stisnule su se uz zidove ispod kuća.

Čitav je brežuljak promatrao izlaz sunca. Iz gora, preko pustinje i toploga pijeska, budile su svijetle zrake uspavani grad.

Crni kaktusi sa teškim cvjetovima, koji su se polako otvarali, kano da su zadrhtali na lakom povjetarcu. U otvoru jednih vratiju pojavile su se sjene — najprije jedna, pa naskoro zatim druga.

Konačno se vraća dan. Planula je zora, preteča svakoga dana, koja nikad ne sustaje; zora koja tjera sve snene želje, sve varave sanje i sve prikriveno tjelesno licemjerje tame. Pod izljevom svijetla počinju kaktusi pokazivati svoje cvjetove mjesečeve boje. Sunce se diže i tamo — na horizontu — pojavljuje se punina i neizmjernost svijetla. Ondje dolje plave se u bjelini nenadane svjetlosti snježni vrhunci samca Hermona.

Nazaret — sličan bijelom i otkrivenom žrtveniku — pokazuje svoje lice svijetlomu jutru. U ulicama se već po izlomljenom taracu čuje odjekivanje koraka Galilejaca, koji idu u polja; žena, koje idu s krčazima na vodu i trgovaca, koji otvaraju teške kapke svojih malih drvenih dućana. Usto odjekuju prve pjesme, prvi žamor novoga dana.

I Marija se divi tom proljetnom svitanju. Međutim, zar Ona ne vidi isto tako lijepih svitanja svake godišnje dobi? Ona se naginje prema nasmijanim mladim djevojkama, što se vraćaju s punim amforama, prema seljacima, što prolaze sa svijetlim motikama na ramenima. Ona svraća svoje poglede na rub brežuljka, gdje se gubi cesta, što prolazi kroz Nazaret. Ona promatra samu sebe, obuzeta osjećajem očekivanja nečeg nepoznatog. U toj zori, u tom danu, što je tek započeo, osjeća se nešto tajinstveno. Marija, koja u svojoj čistoj duši ne poznaje tamnih uznemirenja, čudi se, što se tako iznenada teško osjeća i kao klonula od tjeskobe. Šta znači ova punina, što Je zadušuje, a da joj ne zna za uzrok? Marija je djevica i sad Joj je petnaest godina. I duh molitve počiva nad Njenim danima. Ona ne moli samo zato, jer Joj je to naloženo. Ona ne moli s tjeskobom u srcu. Ona ne čezne za tim, da se žrtva dovrši. Ona moli veselo, vedra lica, shvaćajući vrijednost molitve. Prikazanje Bogu je za Nju čin života. Za Nju život ništa ne znači, ako ne dolazi od Boga i ako se k Njemu ne vraća. Ona moli s onim veseljem, s kojim se drugi ljudi podavaju ljudskoj ljubavi i brigama.

Božansko svijetlo tako je žarko, da kroz sklopljene ruke dopire do lica Djevici. Marija gleda između prstiju. Njezino se uzbuđenje samo optužuje. Ona se diže i povlači se nekoliko koraka. Osjeća nekoga u svojoj blizini. Ova svjetlost ne dolazi izvana. Ona je u samoj sredini sobe. Ona svijetli i na ulicu, napolje, kako se može vidjeti kroz vrata.

Nazaretska Djevica uzdrhta, ali se odmah razvedri. Na Nju čudno djeluje ovaj sadašnji sjaj, kojemu ne zna uzroka.

— »Marijo« — začu se glas. A Marija uzdigne glavu da sluša. Kraj Nje stoji anđeo. Isti glas nastavi:

— »Zdravo, milosti puna!« Tada se Djevica dublje smuti. Problijedi. Zašto je ovoga jutra došao Gospodin, da Joj govori? Ovoga jutra, koje je počelo s tako jasnom zorom?... Gospodin?... Ona nimalo ne sumnja, da taj glas dolazi od Boga.

Je li oni, koji nešto vide, sumnjaju, da li vide jasno? Da li bi se slijepci, kad bi im se otvorile oči, usudili reći, da ono, što vide, nije ono i očekivali bi nešto drugo? Oni, što ustaju protiv vjere, oni, što je napadaju i ocrnjuju, slijepci su neoslobođeni, koji ne mogu dopustiti, da se očima može vidjeti. Neznalice su i tako otvrdnuli u tami, da uopće ne znaju, što je svijetlo.

Anđeoski je pozdrav ispunio Djevicu tako snažnom i punom radosti, da Ona šuti. Ne će da se ta radost raspline, ni da je izrazi zvukovima ljudskih riječi sa svojih usana.

Svjetlost ispunja sobu. Marija je još uvijek nepomična na onome mjestu, do kojega Ju je dovelo Njeno prvo uzbuđenje. Obje je ruke pritisnula na srce, oči uzdigla prema svjetlosti. Ne usuđuje se disati.

— »Ne boj se, Marijo!« prihvati anđeo. I mlada se Djevica čudesno umiri. Veliki je dah milosrđa prešao na Nju, tim riječima. Onog milosrđa, koje oslobađa od svakoga straha, koje tjera svaki užas. Njezine se ruke spuste. Ona se više ne boji. Ona bi stupila i naprijed, kad bi trebalo. Išla bi za tim svijetlom, što je Njom obladalo. Ostavila bi kuću, pošla bi nazaretskim ulicama, krenula bi bez bojazni naprijed kroz veliku palestinsku ravnicu i dalje u zemlje, koje ne pozna. Marija si predstavlja to čudesno, samotno putovanje u nepoznatu zemlju, bez ikakve brige, vođena samo tom svjetlosti, koja je tu kraj Nje i koja je jednom jedinom riječi proizvela u Njoj taj čudnovati mir. A međutim Ona još uvijek čeka.

Još nije došao čas da ode. Ona to nejasno osjeća. Da se vrata otvore, Djevica im ne bi prestupila praga. Ostavila bi kuću tek onda, kad bi pred Njom krenulo to svijetlo i pokazivalo Joj put. Ali svijetlo ostaje ovdje, u sobi. Još ništa ne govori o onome, što će obmanuti Mariju. Ne će li Joj biti naloženo, da pođe na put, što ga je u duhu sada prošla, za riječima, što će ih tek čuti i za kojima će možda i drugo doći?

Počinje li se Njena zadaća ovog sjajnog jutra i to tako tajanstveno odmah kod uranka? Može li Ona uopće da shvati što se pred Njom zbiva?

Smatra li Bog, da je Ona dostojna tolike časti? Nije Ona više bezbrižno dijete. Ne nosi li možda u svom srcu tajnu želju, koja bi mogla promijeniti smjer Njena života? U otvorenim rukama čini se kao da drži teret, kao da u njima počiva slatko breme anđeoskog pozdrava, pozdrava, što ga je poslao Gospod.

Poslanik neba još ne otvara svojih ustiju. Od njega se kano otkida nešto, što jasno određuje poslanje volje Božje i pripravlja Djevicu. Ona se ne iznenađuje, kad Joj anđeo govori:

— »Evo, začeti ćeš i rodit ćeš sina.«

Da li je čudnovatije to proročanstvo ili sama riječ Božja tog proljetnog jutra? Ona sluša i razmišlja. Šutnja je anđelova poput časova određenih za razmišljanje.

I Marija ponavlja u sebi božanske riječi. U Njoj je ostalo nešto od onoga velikog mira. Ona razmatra rasvijetljena svjetlošću odozgo. Ona je sva čista i sve su Joj želje dobre, ali u Njoj se razvija unutrašnja borba. S ovim riječima, što ih Djevica nije očekivala, treba dovesti u sklad prošli život. Taj život, koji se odvijao u molitvi i pod Božjom zaštitom, ne može biti u protivurječju sa sadašnjim izrazom volje Božje. Djevica traži vjerodostojan sklad između prošlosti i sadašnjosti. I njeno lice već pruža odgovor, dok usne s mukom izražavaju svoje pitanje:

— »Kako će to biti, kad ja ne poznam muža?«

Crte Djevičina lica su mirne. Na njima počiva vedrina božanskog odgovora. I u svojoj jednostavnosti, Ona stavlja u ruke Božjem vjesniku svu sudbinu svoga života.

Tako ta Djevica od petnaest godina, koju se može smatrati još djetetom, kojoj bi se jedva mogle povjeriti odgovornosti određenog načina života, ima već jedno jasno načelo. Nije Ona čekala, da prođu mnogi dani, da ga usvoji. Ona je više cijenila slobodan izbor, nego li život i malodušje. Nije poznavala podlost, nehajnost i lijenost duše, koja odgađa tu odluku i živi u mrtvilu. Nije htjela voditi nepouzdanih borbi, u kojima se duh bori protiv vjere, a duša bludi zanimanjima, što su tako daleko od volje Božje.

Marija je, tek što je prešla prvu granicu svoje dobi, od svoje volje okovala svoj život jednom vezom. Izvršila je čin nepokolebive volje. Čin, koji veže i ne može se razriješiti. Čin, koji traži gospodstvo nad čitavim bićem i čini, da svi udovi dršću zbog odricanja. Marija je odlučila. Prinijela je zavjet. Divan je sam taj zavjet — učinjen na početku života, to potpuno i savršeno gospodstvo nad tijelom. Nježna je Djevica primila zavjet čistoće prije nego što je znala, što Joj život nudi, prije nego što je znala, ne bi li možda za Nju bolje bilo, kad bi bila slobodna da raspolaže sa samom sobom.

Prema Claude Quinard-u: *Vj. Gortan*

DUHOVNO HODOČAŠĆE U LURD

Ne može se pomisliti danas štovanje i pobožnost prama Majci Božjoj bez čašćenja Naše Gošpe Lurdske. Djeca Marijina vazda su vrlo rado hrlila na prošteništa Marijina, kojih imademo po svim stranama svijeta. U dalekoj Indiji eno u St. Goa, u Meksiku Gvadalupe, u Italiji Loreto i Pompeji, u Poljskoj Čenstohova, u Austriji Marija Cel, u Madžarskoj Marija Đud, u Sloveniji Brezje. A Hrvatski katolički narod imade ih po svim pokrajinama gdje obitavaju Hrvati, a osobita: Trsat, Marija Bistrica, Krapina, Sinj itd.

Od svih je prošteništa najveće i najslavnije ono u Lurdu. Za to i čeznu toliko pobožna djeca Marijina i uzdišu za Lurdom. U novije nam vrijeme sprema Vodstvo za lurd. hodočašća u Zagrebu svake godine hodočašća u Lurd — ali ih se razmjerno vrlo malo odazivlje tek po kojih 100 i nešto više hodočasnika. Prilike su teške. Koji bi vruće željeli u Lurd, nemaju sredstava za daleki put. No ljubav je dosjetljiva. Katolička slast i korist je za pobožne duše duhovna sveta Pričest! Slično obavljaju pobožna djeca Marijina duhovno hodočašće na Marijina prošteništa. Takovo duhovno hodočašće u Lurd obavila je župa Krapina godine 1904. prigodom 50 godišnjice proglašenja dogme to jest istine naše sv. vjere, da je Blažena Djevica Marija bez grijeha istočnoga začeta.

Kad god se u školi pripovijedalo o sreći Bernardice u špilji lurdskoj vinuo se iz dječjih grudi uzdah: ah Lurd, Lurd! Zato su si prigodom sv. Potvrde premnoga djeca uzela ime Bernard i Bernardica. A zašto? Iz štovanja i ljubavi prema toj pobožnoj djevojčici — sada svetici — i iz vruće želje, da bar na nebu ugledaju prečistu Djevicu, koja se Bernardici ukazala u lurdskoj špilji.

Jednoga sam dana 1904. godine zapitao kao kapelan i kateheta djecu, bi li htjela hodočastiti sa mnom u Lurd. Da ste onaj čas vidjeli sjaj onih očiju bistre i dobre zagorske djece. Smiješak im popratio pogled, a iz grudiju se vinuo uz živi kucaj srca zajednički glas: Ah, bi, bi! Objavio sam djeci, da ću 6. VI. 1904. s austrijskim i srednjoevropskim hodočašćem iz Beča poći k Majci Božjoj u Lurd, pak da mogu sa mnom svi hodočastiti barem duhovnim načinom. Tako mogu svi, kad su rijetki sretnici te da mogu poći onamo. Dapače je i sv. Otac papa Leon XIII. s neispunjenom tom željom legao u grob. Na to sam razložio djeci način i korist duhovnoga hodočašća. Spomenuo sam, kako bi to bilo lijepo, da svako dijete upisom svog imena i prezimena u knjigu, koju bi ponesao u Lurd, potvrdi, da se je posvetilo Majci Božjoj i da će odsad biti Marijino dijete.

Oduševljeno se o tom razgovaralo u školi, na putu i kod kuće. Za kratak čas saznala je sva župa krapinska za to duhovno hodočašće. Pod nadzorom gospode učitelja upisivahu djeca svoja imena na krasne za to pripravljene arke. Premnogi se ne zadovoljavahu samim potpisom, već pridodavahu posvetu, želje i molbe svoje. K djeci se pridružilo mnogo uglednih župljana. Tako nastade album sa 1000 potpisa.

Svi arci bili su uvezani u bijelu svilu sa uvezenim napisom: »Nebeskoj Majci — Krapina«. Vezla je poletna učiteljica g. Vilma Urlih, sada udovica Vuka pl. Kiša. Na prvoj stranici albuma nalazi se velika slika Krapine. Na drugoj stranici štampana općenita posveta krapinskih duhovnih hodočasnika u Lurd, koja glasi: »Premila nebeska Majčice! Duhom evo pohrlismo k Tebi na ovo Tobom odabrano sveto mjesto Lurd. Usliši naše prošnje! Duh nam udahni svoj! Duh ljubavi prama Tvome Sinu Isusu Kristu! Duh prave pokore za učinjene grijehe. Pomozi nam, da u milosti posvećujućoj ustrajemo do konca. Spasi nas Majčice! Tebi se posvećujemo. Tvoji smo! Tvoji hoćemo da budemo! Majčice, usliši uzdahe djece Tvoje«.

Treću stranicu Albuma ispunio prečasni g. župnik krapinski: »Bezgrješno začeta Djevice! Auxilium Christianorum — Pomoćnice kršćana! U Tvoju svetu zaštitu izručam župu Krapinsku,, u kojoj si Ti, Majko milosrđa, odabrala također svoje posebno mjesto Tvoga svetišta na

Trškom Vrhu, da župa Krapinska slijedi Tvoga Božanskoga Sina, koji je put, istina i život, da na dan suda Božjega uzraduje se stado sa svojim duhovnim pastirom u vječnoj blaženosti! Ave Maria! Stjepan Vukovinski, župnik Krapinski.«

Na četvrtoj stranici albuma nanizao je molbe i želje svoje krapinski kapelan: »Podijeli mi, nebeska Majčice milost, da budem uvijek svećenik po Srcu Isusovu! Isprosi blagoslov, milost obraćenja i ustrajnosti svima onima, koje sam ikada ispovijedio, podučavao u propovijedima i kršćanskom nauku. Osobito Ti izručam svoje učenike. Hrvatsku mi milu domovinu očuvaj, da ju razvratna načela ne otrgnu od crkve rimokatoličke. Moje roditelje i dobročinitelje riješi muka čistilišnih. Svećenstvo takni, da gledeći na Tebe Prečistu, čuva svoj zavjet čistoće. Isprosi mi oprost grijeha. Naknadi, Majčice, sva dobra djela, koja sam mogao učiniti, pak sam propustio. Od sad ću raditi svim silama na slavu Isusu i Mariji. Pomozi Majčice! Franjo Horvat, kapelan.«

Od premnogih lijepih molbi i želja iz toga Albuma lurdskih duhovnih hodočasnika napomenut ćemo barem nekoliko: »Majko, Djevice prečista, isprosi svoga Sinka Isusa Krista, da bude hrvatsko učiteljstvo Njegovim duhom disalo i hrvatsku mladež odgajalo u duhu Njegovom«. — Molitva je to katoličkoga učitelja Paje Wölfa.

Za njim ne zaostaje ni mlađi kolega, Tomislav Pracny, obraćajući se na lurdsku Djevicu: »Ojači duh moj! Štiti ga. Spasi ga. Unaprijedi i blagoslovi moj rad na korist milom zavičaju.«

Mladi hrvatski pravnik, Herites, moli Kraljicu Hrvata, da udijeli: »Majci Hrvatskoj i slogu sinova«.

Zabrinuta majka vapije k Majci dobroga savjeta: »Da mi djeca idu pravom stazom. Obrati mi jednu zalutalu kćer.«

Otac ugledne obitelji piše u Album: »Sve nas Tvojem presvetom Srcu darujem. Sačuvaj kćeri mojoj čistoću i vjernost Tvojoj uzvišenoj i svetoj osobi. Isposluj sinu mojemu, da bude vjeran kršćanin katolik, da ne bude zaveden krivovjerjem ili bezvjerjem«.

Siromašna djevojčica zabilježila uz svoje ime: »Molimo Te, udijeli nam milost oproštenja grijeha i svagdašnji krušac«.

Starica Franić suhonjavom rukom piše Majci nebeskoj: »Sretnu smrt ponizno prosim«.

Neki vojnik: »Zdravlje i ustrpljivost u vojništvu«.

Ne dostaje nam prostora, da navedemo sve uzdahe. Evo ih nekoliko: »Duh mi udahni svoj«. »Potrebite milosti za život i smrt«. — Majčice, spasi mile roditelje«. — »Izbavi iz čistilišta majku i sestru«. — »Majčice brani me od svakoga grijeha«. — »Da sačuvam krsnu nevinost«. — »Majčice, Tvoj sam živ i mrtav«. — »Oslobodi me od očne bolesti«. — »Molim Te ozdravi mi bolesnu ruku«. — »Daj mi Srce svoje«. — »Daj mi dobro srce«. — »Daj mi čisto srce«. — »Pomozi mi u nebo«. — Udijeli mi raj«.

Taj album odnesao sam u Lurd s drugim predmetima: zlatno srce sa spomenpismom od čč. sestara Uršulinka iz Varaždina, svoj molitvenik: Zvončić nebeski itd. — Sve sam to položio na oltar Majke Božje lurdske i pomolio se, da Bezgrješna Djevica usliši i uzme pod okrilje i zaštitu sve one, koji su evo ovako duhovnim načinom hodočastili u Lurd.

Album krapinskih župljana spremljen je s ostalim stvarima u muzej bazilike Lurdske, gdje ga i sada poslije trideset i više godina hrvatski hodočasnici mogu vidjeti.

Za sve vrijeme trajanja hodočašća, — dakle kroz 14 dana, sakupljali su se duhovni ti lurdski hodočasnici pod večer u svojoj novoj župnoj crkvi oko krasnoga kipa Srca Marijina, što ga je darovala na oltar plemenita gospođa Ida Kiepach. Tuj su se molili i pjevali Marijine pjesme. Vrli učitelj gosp. Herman Žirovčić naučio je tri viša razreda Marijinu najuzvišeniju himnu: »Magnificat«. — »Veliča duša moja Gospoda«.

Franjo Horvat, župnik u Vrapču.

JESTE LI VEĆ ČITALI KNJIGU
„MARIJIN VRT"
ROMAN O ŽIVOTU MAJKE BOŽJE ?

OZDRAVLJENICE TULASNE I AUGAULT

Gospođica Tulasne bila je mlada djevojka. Nju je zadesila teška Potova bolest, koja joj je gotovo sasvim uništila hrptenjaču. Proglasili su je neizlječivom. Sadreni steznik i boravak na morskoj obali nisu ništa poboljšali njezino stanje, 8. rujna g. 1897. zgurena na nosiljci molila je na lurdskom trgu. I ozdravila je u tren oka za vrijeme prolaza presvetog Oltarskog Sakramenta. U liječničkom uredu jedan liječnik iz Marseillea i četvorica iz Pariza priznali su promjenu. Ona se dogodila u trima naime kralješcima koji su prije kratkog vremena bili bolesni. Ponovno pregledavanje u Toursu, a zatim i u Parizu ustanovili su, da nije više ostao nijedan trag Potove bolesti.

— Potova se bolest može izliječiti redovitim putem, reče Nitu.

— U vrlo rijetkim slučajevima ozdravljenja stvara se doduše polako koštano tkivo i ispunja šupljine nastale od bolesti. No to se nije dogodilo kod Ivane Tulasne, kako je to pokazala i radiografija. Ponovno ispitivanje poslije trinaest godina pokazalo je da ona može vrlo lijepo hodati. Da su se uzmogli spojiti i učvrstiti od bolesti uništeni kralježnjaci Ivane Tulasne, trebalo je barem deset grama vapnenog fosfata i karbonata. To je količina, od koje krv sadrži jedva dvije trećine. A možda je prema izvještaju medicinskog fakulteta u Parizu trebalo dapače osamnaest ili dvadeset grama.

— Oh! to je jednostavno —, reče Nitu, — krv je trebala samo da uzme te soli na drugim zdravim dijelovima tijela i da ih dovede, gdje je trebalo.

—Kad krv tako rastvori i donese soli iz zdravih dijelova tijela, mokraća ih otstrani, pa dolazi do iscrpljenja, a zatim slijedi smrt. U ovom čudu nalazi se trenutačno stvaranje velike količine vapnenog fosfata i to upravo na mjestu, gdje je trebalo, samo jednim optokom krvi.

— Gospa bi morala također činiti i operacije —, reče Nitu. — Vi kažete da ona stvara koštanu materiju da se uzmogne ispuniti šupljina. Vrlo dobro. No bi li ona znala odstraniti jedan tumor (gnojnu izraslinu) ili nateklinu?

— Moj prijatelju, pročitajte ovo —, odgovorim pružajući mu jednu brošuru. Dr Vallet prikazuje vam ovdje niz ozdravljenja, koja su se dogodila u Lurdu godine 1926. U tom velikom broju ozdravljenja naći ćete i izvanredan slučaj nateklinе u donjem dijelu trbuha. Zamislite sebi, kako je ta nateklina morala zaprečavati probavu i time čitav tjelesni razvoj.

NAŠA GOSPA LURDSKA
se ukazuje Bernardici u špilji.

Ta siromašna gospođa mogla je primati hranu samo pomoću jedne cijevi, koja se mogla turiti konačno tek nekoliko centimetara i njom više nije moglo prolaziti mlijeko, nego samo malo vode. Njezino je opće stanje bilo tako slabo, da je svaki pokušaj operacije bio nemoguć. Srce joj je podržavala samo snaga injekcija. Kad su je doveli u Lurd, liječnik koji joj je izdao svjedodžbu, izjavio je, da je to bila velika nerazboritost, jer se odatle ne će više vratiti.

— A Gospa ju je —, reče Nitu — operirala?

— Na prolazu procesije s presvetim Oltarskim Sakramentom ona je ozdravila. Iste je večeri mogla hodati i jesti. Njezin želudac, koji je bilo vrlo velik poprimio je opet običnu veličinu. Njezin pojas postao je preširok za dvadeset centimetara, a odijelo joj je bilo veoma prostrano. Nije više imala boli. Srce je radilo kao u zdravog čovjeka, i ozdravljenje je bilo trajno, kako je to ustanovilo više liječnika.

— Ali što se dogodilo s izraslinom? — reče Nitu.

— Sveta ju je Gospa odstranila s takvom vještinom, koja zbunjuje znanost i čini suvišnima liječničke noževe i sprave.

— Ah! — reče Nitu, — znanost je danas u lošem stanju.

— Pazite. Materijalistička znanost, jest. Ali prava znanost, nije. Naprotiv. Ona poznaje Boga i Njegovu svemogućnost. Prava znanost čudo osvijetljuje i potvrđuje. A kako uspješan boj bije Gospa protiv lažne znanosti, koja niječe Boga i natprirodno i nas izjednačuje sa životinjama i čini potomcima majmuna! Ona je posramila lice materijalizma. Nitko ne može više ozbiljno pred lurdskim čudesima nijekati Boga, poricati vrijednost molitve i svega, što Crkva naučava. Na primjer ne može poricati stvarnu prisutnost Isusa Krista u presvetom Sakramentu, budući da se na prolazu s procesijom presvetog Oltarskog Sakramenta događaju tolika čudesa.

— A zašto onda ipak imade još toliko mnogo ljudi — reče Nitu, — koji se na sve ovo ne obraćaju?

— Vi to znadete bolje, nego itko drugi. Zašto vi ostajete liberalac? Zašto uvijek tražite prigovore?

— Ah! trebalo bi . . . da se obratim . . . No zato bi morao da promjenim izvjesne stvari u svome životu . . . Ja onda više ne bi mogao sebe prepoznati. Osim toga, za to još ima vremena . . .

— Vi to priznajete, vi ste čestit čovjek na dnu duše. Toliko ima ljudi vašega kova, koji ni to nikada ne priznaju i progone istinu sa svom mržnjom! . . .

Stj. Dopelhamer

PRED SVETOM PEĆINOM NA RASTANKU

(Lurd 16. VIII. 1932.)

Na rastanku s Tobom kleči
Vjerna Ti Tvoja, mala četa.
Zadnji pogled baci na nas
O Majko naša sveta!

Stavljamo pred noge Tvoje
Molbe naše, srca plam,
I sve misli, čuvstva naša
Blagoslovi Majko nam!

Sve, ma sve nas Ti okr'jepi!
Učvrsti nam vjere dar
Srcu ulij melem blagi!
Duši podaj sveti žar!

Bolesnike Ti ozdravi!
Usrdno Te mole svi,
Svim žalosnim i nevoljnim
Svoju pomoć podaj Ti!

Duboka Ti, Gospo, hvala
Za milosti, dobra sva!
Sad odlazi četa mala
S pjesmom: Ave Maria!

M. Metzger

HODOČAŠĆE U SVETU ZEMLJU

bit će od 11. srpnja do 4. kolovoza. Ukrcanje na parobrod u Splitu. Cijena za cijelo hodočašće 6900 Din. Kaparu od 2000 dinara na

ODBOR ZA HODOČAŠĆA U SVETU ZEMLJU, Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21

UZ KOGA ĆEMO?...

Na brazilijanskoj obali, iznad glavnog grada Rio de Janeiresa uzdiže se na 750 m visokom brdu ogroman i veličanstven kip Kristov. 40 je metara visok. Krist raširenih ruku, izgleda i sam kao križ. Hoće da obuhvati cijeli svijet. Taj kip pozdravlja već izdaleka svaku lađu, koja se na morskoj pučini pokaže. A u noći služi on kao svjetionik. Osvijetlen morem žarulja putokaz je u luku. Za vrijeme bure, kad uzavrela pučina baca lađe kao orahove ljuske, kad se na nebu nagomilaju tmasti oblaci, i opet svijetli kip spasonosnom svjetlošću. Zalutale lađe upravljaju prema njemu svoj pravac i spasavaju se od ralja uzburkanog mora. Dolaze u luku, i sada istom, kad su umakli grozoti razbješnjelog mora, znadu potpuno procijeniti, što za njih kip Kristov kao svjetionik vrijedi.

Dok se ne iskuša pogibelj, ne zna se od nje dovoljno čuvati. Koje pak lađe zalutaju, izgubljene su zauvijek. Ili će potonuti u moru ili će ih vjetar nanijeti na hridi i sasvim razmrskati. Njima je konac isti — propast, smrt.

*

U Nižnjem Novgorodu u Rusiji diže se usred bučnog trga jedan spomenik. Nekud se ustremio prema nebu. Možda moli iz neba pomoć? Ali tako se ne moli, nego proklinje! Čovjek koga kip prikazuje uzdigao je desnicu, pesnicu zgrčio i prijeti se nekomu. I nehotice gledamo prema gore kud ta šaka pokazuje, kud to lice gleda. Ali nad sobom vidimo samo plavo nebo i na njem užarena kola sunčeva. Kome taj čovjek prijeti? Ko je taj čovjek? — Juda je to izdajnik! A u onoj gradskoj vrevi ko god pogleda na kip, ljutito također obrati svoj pogled gore prema nebu.

Dva protivnika.

Ta dva kipa pretstavljaju dva svjetovna nazora, dva neprijatelja: Katoličku crkvu i komunizam. Koja li razlika između ova dva simbolička kipa. Isus, raširenih ruku kao da govori: »Dođite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti (Mat. 11, 28)«. I u noći ovoga života On je pravo »svijetlo svijeta«. Hoće da u ljubavi zagrli cijeli svijet, da ga pritegne na svoje grudi.

A Juda? Iz njega kipi mržnja, nemoćni bijes i osveta. Ondje mir — ovdje bura; ondje dobrota — ovdje zloba; ondje sama ljubav — ovdje mržnja; ondje napokon Bog — ovdje nemoćan izdajnik Juda.

Već sami kipovi dosta kazuju. No pogledajmo još: 1) konac jednog i drugog i 2) njihove plodove.

*

Kakav je svršetak jednog i drugog. Zar nisu komunisti nedosljedni? Zašto nisu pogledali, kakvi su svršeci: Isusov i Judin? Ne bi se borili proti Isusa. Uvidjeli bi, da »je teško proti bodila praćati se (Dj. Ap. 9, 5)«.

Isus je mnogo trpio. Cijeli Mu je život ovdje na zemlji bio neprestano trpljenje. A Njegova smrt? Puna boli, zapostavljenosti, prezira i gorčine. Ubrojiše Ga među razbojnike. Ali to nije Njegov svršetak. Uskrsnuo je, uzašao na nebo i odanle vlada nebom i zemljom uvijeke. Njegovoj slavi nema svršetka.

A Juda? U početku dobar mladić. Ali nije znao ukrotiti jednu samo svoju strast, pohlepu za novcem. Imao je pače sreću, da ga je Isus ubrojio među apostole. Izdao je Isusa za trideset srebrnika. A savjest mu nije dala mira. I on se objesio.

Na Kalvariji na Veliki petak Krist za nas umire, da za tri dana uskrsne. Juda sam sebe ubija, da pobjegne svojoj savjesti koja ga je prekoravala radi grijeha. No ni to nije njegov konac. Stigla ga je kazna, vječni pakao. Njegovoj boli nema nikad kraja.

Plodovi nauke Kristove.

Narodna poslovica veli: »drvo se poznaje po plodu.« Pogledat ćemo, što donosi Isusova Crkva na zemlji, a šta najizrazitiji danas potomak Judin na zemlji — komunizam.

Svijet mora da zahvali samo katoličkoj Crkvi ovaj stupanj prosvjete i civilizacije, na kojem stoji danas. Crkva ga je uzdigla i moralno, a i materijalno. Kao što kipar iz kamena sasvim neodređenih oblika, dlijetom izbije veličanstveni spomenik, tako je i katolička Crkva iz oporog materijala, divljih naroda stvorila kršćanske narode. Svu kulturu, umjetnost, znanost, pa i tehniku, kojom se Evropa toliko danas hvasta, mora da zahvali katoličkoj Crkvi. Ona je kao kvasac, koji sve prožima i svuda, kuda dođe, širi svoj utjecaj. I dok je Evropa bila pod njezinim utjecajem, bilo joj je dobro. A čim se odvojila od nje, počela je da pobolijeva. Danas leži na samrtničkoj postelji. Nasljednici se već, dok je još ona živa, grabe za njezinu baštinu. Ta baština je Crkvina njezina nauka i vjerska i moralna.

Ona se i prije širila ,izvan Evrope, ali otkako ju je ohola Evropa stala zabacivati, širi se ona upravo golemom brzinom po cijelom svijetu. Crkva se točno drži onih Isusovih riječi: »I ako vas tko ne primi, ni ne posluša vaših riječi, izlazeći iz kuće ili iz grada onoga otresite prah sa nogu svojih (Mat. 10, 14)«. Evropa dana životari od stare slave, koju joj je Crkva pribavila. Ona se htjela osamostaliti i istrći se ispod utjecaja Crkve, misleći da može i sama kročiti naprijed. Ludost je to djeteta, koje ne zna hodati! Strovalilo se na zemlju Tako i Evropa. A sada hoće, da se sama digne, ali ne može. Pa to je sasvim naravno. Ako neko padne u jamu, kojoj su zidovi glatki tako, da nikako ne može da dopuže gore, može se uzalud hvatati za vlastitu kosu i sam sebe vući gore. Mora doći neko drugi i pružiti mu ruku ili uže i tako ga izvući. Tako je i »mudra« Evropa pala u duboku jamu ,i sada se pati, kako bi izašla van; a ohola je da opet zove u pomoć katoličku Crkvu, koja joj jedino može pomoći. Dao Bog da se opameti.

Sada Crkva širi svoj utjecaj po cijelom svijetu. Stvara kulturu, diže prosvjetu i moral u narodu. I oni, koji joj se opiru, padaju pod njezin utjecaj. Sve cvate pod majčinom rukom katoličke Crkve.

No to su sve nuzgredna dobra, koja sa sobom Crkva katolička nosi, a što joj i isti protivnici moraju priznati. Glavno je njezino područje vjera. A koliko li je dobra vjera katoličke Crkve donijela. Narodi su zapali u najgora i najgadnija krivovjerja. Imali su množinu bogova tako, da jedan stari pisac duhovito primjećuje, da se lakše moglo naići na boga, nego na čovjeka. Imali su svoga boga za najružnije stvari i čineći to iskazivali bi čast tome bogu.

To je pokvarilo sav obiteljski i društveni život, i on se je nalazio u potpunom rasulu. Tada se na horizontu povijesti javlja nova vjera, kršćanstvo. Ta vjera, u početku kao gorušićino zrno, razvija svoj program i širi se munjevitom brzinom. Postaje ogromno stablo na koje dolaze narodi, jedan za drugim, da se odmore pod njegovom krošnjom.

Ona je donijela vjeru u jednog Boga, nauku o vječnim ćudorednim istinama i time postavlja naglavce cijelo tadašnje shvaćanje. Pod utjecajem Duha Svetog, koji je toj Crkvi obećan, i čiji se utjecaj jasno vidi, širi se ta vjera po Evropi, Africi, po svem svijetu. Ona koja se u prvi mah protivi ljudskom shvaćanju postaje katolička, tj. prostire se po svem svijetu. Samo je ona spasila svijet od propasti.

Plodovi komunizma.

Pogledajmo najprije teoriju. Konačno bi cilj komunizma imao biti raj na zemlji. Premda oni drže da taj raj mora doći sigurnim tokom povijesti, ipak ih to ništa ne smeta da ga svim sredstvima uskore. To je sredstvo redovito krvava revolucija, i sve što ona sa sobom nosi. Takova revolucija je pak uvijek nasilna i nećudoredna.

A u čemu bi se taj raj sastojao? Neće morati niko ništa raditi, nego će svi sretno

Najnovija jeronimska knjižica po 1 dinar

NAJBOLJI PRIJATELJ

Napisao Dr Dragutin Hren

Nabavite i pročitajte svi!

Slika desno

PRIGODOM GLAVNE GODIŠNJE SKUPŠTINE HRVATSKOG KNJIŽEVNOG DRUŠTVA SV. JERONIMA U ZAGREBU 27. VELJAČE

1. Predsjednik dr Ferdo Rožić i kanonik Mirko Kapić idu na skupštinu — 2. Preuzvišeni nadbiskup koadjutor dr Alojzije Stepinac dolazi na skupštinu. — 3. Župnik dr Josip Lončarić — 4. Dr Velimir Deželić st., potpredsjednik - 5. Predsjednik Rožić u krugu svetojeronimskih povjerenika odlazi sa skupštine.

i zadovoljno živjeti. Oni ne priznavaju Boga i raj na nebu, jer su to za njih izmišljotine, nego bi taj raj htjeli ostvariti ovdje na zemlji, u nedalekoj budućnosti. To ništa ne smeta komunističke kapitaliste, da već sada, na račun krvavo stečenih radničkih novaca, taj raj uživaju.

Šta život pokazuje: Najbolja i najvjernija je slika tog komunističkog pašovanja, Rusija. Oni ruše svaku prosvjetu i kulturu, premda se služe njome i njihovim izumima, tečevinama. To je bar njihov program. Njihova se vlast osniva na sili, grabežu i vojničkim bajunetama. Palež, ubijanje i krađa njihov je »Vjerujem«. U ćudoređu je potpuna anarhija. Razrušili su obitelj i razrovali društvo i njegov poredak. Sve ruše, a ništa novog ne mogu pronaći, kojim će staro zamijeniti. Kao da za njih postoji samo jedna riječ: »ruši«.

A vjera? Ne priznavaju nikakvog Boga, za njih je Bog mašina, motor i Staljin, a vjeru je Lenjin nazvao »opojno piće naroda«. Dakle iz svega toga izlazi: sve valja uništiti, nema nikakvih moralnih, vječnih zakona, čovjek sve može srušiti. A posljedice? Užasne su! Svi nepristrani ljudi to priznavaju »a samo vikači i neznalice sanjaju o komunističkom raju.

Rusija, tj. komunizam je kao »obijeljeni grob« koji je izvana lijep, a iznutra pun »truleži«. Kakav bi mogao i biti svršetak njihov nego propast! Ta njihov je ideal Juda, a kako je poginuo Juda, tako će i oni.

✶

Krist ili Juda! Crkva katolička ili komunizam! Mir ili krv! Spasenje ili propast! Uz koga ćemo mi pristati?

Stjepan Bulat

MAJCI

Stupit ću opet u svetište Tvoje
Opet ću kleknut do Tvoga oltara
I pobožno reći: »Ljubim Te Majko«.
Ta molitva moja puna je žara.

Gle, kako samo moje usne drhću
Čuj, kako zborim: »Majkom mi budi,
I umoran kad se sa puta vratim
Sklonut ću glavu na Tvoje grudi.«

A onda, kad budem pošao k Njemu
Povedi me Majko do Oca moga
Reci Mu: »Evo, iz Tvoga je stada
I željom izgara da ugleda Boga.

Od sreće mi tada kanut će suza
Polako će puzit niz lice moje
Bit će ko biser, a ja ću je ubrat
I staviti Majko pod noge Tvoje.

I gledat ću dugo, dugo ću gledat
Ljubavi majčinske pune Ti zjene
I biti ću sretan, sretan ću biti
Jer tu je život, što nikad ne vene.

Jure Blažević

STOGODIŠNJICA ZBORA DUHOVNE MLADEŽI ZAGREBAČKE

Na početku prošlog stoljeća nastao je veliki pokret među izobraženim Hrvatima, da svoj zapušteni narod podignu na viši stupanj prosvjete. Duša je čitavog pokreta bio mladi Ljudevit Gaj. Uz njegove nakane pristala je vedra i požrtvovna mladež, koja ne poznaje nikakvih zapreka u provođenju svojih namisli. Nastao je novi život među mladim Hrvatima, koji se počeo širiti iz Zagreba na sve strane naše domovine.

Nije nikakvo čudo, da je ovaj val oduševljenja za narodni napredak provalio i u hladne zidine bogoslovskog sjemeništa u Zagrebu. Ta, bogoslovi su sinovi hrvatskog naroda, kojemu oni žele svako duhovno, a i materijalno dobro. Zato su se i povukli u samoću, da se mogu što bolje pripraviti za uzvišenu svećeničku službu, koja narodu donaša samo dobro. Stoga su bogoslovi sa zanimanjem pratili Gajev pokret, koji je narodu bio od velike koristi. I njih je obuzeo mladenački žar, da svim silama pomognu zapuštenom narodu. Nisu se, doduše, mogli pridružiti svjetovnjacima, da zajedno s njima rade, nego su morali i nadalje ostati udaljeni svijetskoj vrevi.

Osnutak Zbora.

Radi toga su u sjemeništu osnovali g. 1836. u jeseni današnje društvo: »Zbor duhovne mladeži zagrebačke«.

Dobro su znali mladi bogoslovi, da je svećenički život usko povezan uz narodni. Nikako se ne može zamisliti život, hrvatskog seljaka bez svećenika, koji je najveći promicatelj narodnog dobra i blagostanja, a u nevoljama tješitelj i branitelj. Sluga Božji prati svoj narod od kolijevke, pa sve do groba. S narodom dijeli sudbinu. S njim se veseli i žalosti kao otac sa svojom rođenom djecom. Ove su misli bile vodiljice mladim zagrebačkim bogoslovima kod osnivanja njihova društva. Stoga su se svim silama trsili, da iz sebe izgrade uzorne svećenike, koji će mnogo dobara donijeti svome narodu. U tu im je svrhu služilo novo osnovano društvo. U njemu su marljivo radili oko svoje svrhe, za koju su se posvetili. Osnivači su društva smatrali svojom svetom dužnošću, da rade za dobrobit naroda. Bili su uvjereni, da je njihov rad ugodan Bogu i da će od Njega jednoć primiti obilnu nagradu za svoj rad.

Njihovim su koracima pošli i ostali bogoslovi, koji su dolazili u zagrebačko sjemenište. Dapače, Zbor je sve više napredovao i život je u njemu bivao sve bujniji. Što dalje, to bolje. Usavršavali su bogoslovi u Zboru svoje sposobnosti. Raspravljali su u Zboru o pitanjima ne samo duhovnima, nego jezičnim, prosvjetnim, gospodarskim i uopće o narodnim potrebama. I za sve to se pripravljali. Tako osposobljeni izlazili su iz sjemeništa. Dolazili su u narod, koji ih je željno očekivao i objeručke ih primao. Mladi su svećenici požrtvovno radili u svom narodu i mnogo su dobra učinili za narod. Dakako, da njihov rad nije zabilježen u knjigama, nego je u najvećem dijelu ostao sakriven.

Zbor izdaje knjige.

Osim ove svrhe, koju je Zbor imao, da usavršava svoje članove, nastojao je Zbor, da narodu pruži dobru i poučnu knjigu. Počeo je izdavati knjige. Knjiga je kao i prijatelj. Ako ti je prijatelj dobar, mnogo ćeš dobra od njega naučiti. Družiš li se zlim prijateljem, postat ćeš i sam zao. Zato je istinita ona: »Kaži mi, s kim se družiš, pa ću ti reći, kakav si.« Uz ovo dobro svojstvo dobre knjige pridolazi i to, da naše znanje postaje sve veće i prema tome budemo sve prosvjetljeniji i pametniji. Pa upravo za tim je išao Zbor, da hrvatski narod postane što bolji i izobraženiji. Zato je Zbor počeo izdavati veoma lijepe i poučne knjige u obliku vrlo zgodnih pripovijedaka.

Prvu knjigu, koju je Zbor izdao bila je »Genoveva«, a izašla je god. 1846. Ko se ne sjeća upravo dirljivog sadržaja ove knjige? Narod je oduševljeno primio ovu knjigu, kako se može razabrati iz činjenice, da je do sada izašlo jedanaest izdanja iste knjige. S izdanjem Genoveve počeo je Zbor svoje književno djelovanje. Iza toga je Zbor uopće nastavio s izdavanjem i drugih vrlo zgodnih knjiga, koje je narod primao s istim oduševljenjem kao i Genovevu. Tako je Zbor postao i književno društvo. Važno je istaknuti, da je ovo prvo književno društvo među Hrvatima. Ono je osnovano znatno prije, nego Društvo sv. Jeronima i druga društva s istom svrhom.

Zbor je ostao vjeran idejama svojih osnivača. Uvijek je savjesno ispunjavao svoju dužnost prema hrvatskom narodu, jer mu je kroz sve vrijeme svoga opstanka davao izabrana književna djela.

Pa evo i sad u zadnje vrijeme izdao je Zbor veliki broj knjižica pod imenom »MOSK«. U njima se raspravlja o framazunima (slobodnim misliocima), o komunizmu i drugim zlim društvenim pojavama kod nas i daje se prava i zdrava pouka našemu narodu. A prigodom svoje stote godišnjice izdao je ovih dana jednu filozofsku knjigu o filozofiji i vjeri, koju je napisao profesor dr. Zimmermann.

Već punih sto godina Zbor radi tiho, ali ustrajno prelazeći preko svih mogućih zapreka. Nikakve poteškoće nisu mogle spriječiti poletne bogoslove, da ne rade u cilju svoga društva. Išlo se naprijed samo s pouzdanjem u Božju pomoć ne gledajući ni lijevo ni desno. Sada može Zbor sa zadovoljstvom gledati na svoju slavnu stogodišnju prošlost.

Prigodom sto-godišnjice Zbora moramo biti ponosni, što imamo društvo bogoslova, koje radi već tako dugo samo na što veću slavu Božju i na korist Hrvatskog naroda.

Kunkera Josip

NA OBRANU VJERE

NEPOGREŠIVOST PAPE

To je kamen smutnje, svih neprijatelja naše Crkve. Da papa nije nepogrešiv, ne bi bilo istočne i zapadne Crkve. Da papa nije nepogrešiv, ne bi na Crkvu napadali svi nekatolici, jer bi i ona onda lutala kao i druge vjere, i mudrovanja. Ona bi se vremenom izgubila i uništila. Da nema nepogrešivog učiteljstva, jao onda pojedincima, jer bi izgubili svaki neprevarljivi oslon istine i života, pa i smisao života!

Kako može čovjek da bude neprevarljiv?

Zanimivo je, da baš oni, koji napadaju papinu nepogrešivost, ne znaju uopće u čemu se ona sastoji. Zato želim, da vam prije svega taj pojam bude jasan. Papa nije tako nepogrešiv kao da ne bi mogao uopće da sagriješi. Ne, i on može da sagriješi baš kao i drugi smrtnik. Dapače, kako ćemo vidjeti, bilo je papa, koji su sigurno napravili i kakav javan grijeh. Nepogrešivost znači nešto drugo.

Isus Krist kao Sin Božji dao je ljudima svu božansku nauku, koja nam treba za razumijevanje svijeta i života, za spas naše duše. On je tu nauku predao apostolima. Njima je dao i nalog, da oni poučavaju sve ljude, jer sam Krist želi, da se spasu svi ljudi sviju vremena.

Kako će dakle Krist svim ljudima predati neprevarljivo blago svoje božanske istine? Da On sam ostane uvijek na zemlji? Ne. Dosta su Ga ljudi vrijeđali 33 godine! Da možda tu nauku preda ljudskoj mudrosti? Ne, jer i najmudriji nijesu znali odgovoriti na najvažnija pitanja života i svijeta! U ljudsku slabost se dakle Isus nije mogao pouzdati! Zato je On dao ovo. Apostoli neka napišu Njegovu nauku. I tu nauku poslije smrti zadnjega apostola nitko više ne smije da mijenja. Niti da što dodaje, niti oduzme. Nitko pa ni papa! Ali tko će čuvati tu nauku? Tko će je naučavati. Tko će protumačiti nejasna mjesta? To čovjek ne može sam po sebi a da ne zaluta! Zato je onda Isus odredio, da Duh Sveti dade uvijek sv. Petru i njegovim zakonitim nasljednicima toliko svijetla i milosti, da nikada neće ništa krivo naučavati; da neće dopustiti, da netko u katoličkoj Crkvi naučava krivu nauku. Neće Duh Sveti doći papi, te mu kazati: »evo to i to imaš da učiš ljude!« Ne. Duh Sveti će voditi brigu, da papa ne uči krivu nauku.

Duh Sveti biti će papi u pomoći samo onda, kad papa kao vrhovni učitelj hoće da naučava sve kršćane; kad on hoće, da svima nalaže da nešto vjeruju. Na pr. Duh Sv. je štitio papu, kad je čitavom kršćanskom svijetu naloženo, da vjeruju onaj članak (dogmu) sv. vjere, da je blaž. Djevica Marija bez grijeha začeta. Ali recimo, da netko ode papi, pa ga zamoli, neka mu protumači nešto iz sv. vjere. Misliš li, da će čitavo njegovo tumačenje morati biti nepogrešivo? Ne mora! Može biti, ali ne mora!

Ili: papa raspravlja na nekakvom predavanju s učenim bogoslovima. Misliš, da on mora imati pravo? Može, ali ne mora. Isus je obećao Duha Sv. samo zato, da papa ne može čitavu Crkvu nešto krivo naučiti.

Prema tome je čitava stvar jednostavna: i papa može da griješi. Ali kad se radi o općoj crkvenoj nauci, koju papa hoće da naloži cijeloj Crkvi kao njezin vrhovni učitelj, onda Duh Sv. brani papu od zablude. Prema tome zapravo nije papa, nego Duh Sv. nepogrešiv, a to valjda vjeruješ! Papa je samo toliko nepogrešiv, u koliko je oruđe u Božjim rukama.

Daljna posljedica ove nauke jest: kad mi vjerujemo u koju vjersku istinu, ne vjerujemo mi zato, što to papa, biskupi i svećenici govore i uče, nego što je ova vjerska istina Kristova, Božja, a oni imadu pravo da nam je kao takovu predlažu na vjerovanje.

Slika lijevo:

HRVATSKI METROPOLITA PREUZVIŠENI GOSPODIN Dr ANTUN BAUER, nadbiskup zagrebački. na izložbi svete Zemlje prigodom njena otvorenja 14. ožujka. - Izložba je bila u Umjetničkom Paviljonu u Zagrebu a trajala je sve do 11. travnja o. g.

2. Nepogrešivost papina nije protiv zdravog razuma.

To nam je pitanje upravo smiješno i nepotrebno, ako se papina nepogrešivost onako shvaća, kako je gore razloženo. Ona bi bila protiv zdravog razuma onda, kad bi je ljudi izmislili; kad ona ne bi bila od samoga Boga. Dakle zapravo bismo morali pitati: je li nepogrešivost Isusovo djelo ili ne? Da li sv. Pismo potvrđuje i dokazuje nepogrešivost?

Krist je rekao: »Ti si Petar, to grčki znači »stijena«, »kamen«) i na toj stijeni sagradit ću Crkvu svoju; i vrata paklena je neće nadvladati!« — Bez ikakvog raspravljanja vidi svatko odmah na prvi pogled, da sv. Petar drži vidljivu Kristovu Crkvu. Ali i sv. Petar u svojim nasljednicima, dakle i nasljednici imadu istu vlast i zadaću sv. Petra. Tu Crkvu, sa sv. Petrom, i njegovim nasljednicima papama, neće nikada pakao nadvladati: dakle ni pakao, sotona laži i krive nauke. Sotona je otac laži i neistine. Svaka kriva nauka jest od njega od pakla. Pakao ne može Crkvu nadvladati, ali Crkva na sv. Petru, papi sagrađena ne može doći u laž, u krivu nauku. Prema tome je ona nepogrešiva jer počiva na papi

Ima još dokaza iz sv. Pisma. Na pr. kad je Isus rekao sv. Petru, da će se moliti za nj, da mu vjera ojača, i da on jednom u vjeri »jača svoju braću«, apostole i vjernike.

Je li dakle nepogrešivost papina protiv zdravog razuma? Što je od Boga, ne može biti proti zdravom razumu. Jedino bi mogao tko primijetiti, da možda nijesu evanđelisti napisali ova mjesta u sv. Pismu. Ali onda bi nešto rekao, što ne može dokazati; a drugo: čitavo sv. Pismo govori protivno, i ti bi onda morao reći, da sv. Pismo nije od apostola i evanđelista. Onda bi još morao reći, da ni Isus nije ništa

HRVATSKI METROPOLITA NADBISKUP BAUER razgledava izložbu Svete Zemlje, koju mu tumači dr Josip Andrić, glavni urednik Društva sv. Jeronima i pisac knjige „U KRISTOVOJ DOMOVINI"

naučavao, ili da uopće nije živio! Veću ćušku zdravom razumu ne bi mogao dati! Sva povijest Evrope protivno svjedoči!

3. Zašto je nepogrešivost pape tek 1870. godine u Crkvi proglašena?

Ako pogledamo u povijest, vidjet ćemo da nauka o papinoj nepogrešivosti nipošto nije nova nauka. Nauka o papinoj nepogrešivosti bila opća poznata stvar od prvih početaka Crkve:

Slika desno:

NADBISKUP KOADJUTOR ZAGREBAČKI PREUZV. GOSPODIN Dr ALOJZIJE STEPINAC, pohodio je izložbu Svete Zemlje na 19. ožujka. Slika prikazuje nadbiskupa na odlasku s izložbe.

Sv. Irenej, bio je učenik sv. Polikarpa, koji je bio učenik samoga apostola sv. Ivana. Sv. Irenej (177—202) piše: »S rimskom Crkvom moraju sve crkve, tj. svi vjernici svih krajeva, da se slažu radi njene prvenstvene vlasti.«

Papa Inocent I. (402—417) veli: »Ako se pojavi koje vjersko pitanje, neka se svi biskupi obrate na Petra, začetnika njihova imena i časti.«

Sv. Ambrozije veli: »Gdje je Petar, ondje je Crkva«.

Sv. se Augustin ističe ovim: »Rim je progovorio, stvar je riješena«.

Eto svjedočanstva od prvih vjekova govore, da je nepogrešivost sv. Petra i njegovih nasljednika stari nauk kat. Crkve.

Ali bilo je vrijeme, kad su čak i neki katolici počimali sumnjati u taj nauk. A pravoslavni i protestanti su otpali od Rima. I to je eto potaklo papu i biskupe, da jasno istaknu čitavom katoličkom svijetu, da svaki katolik mora vjerovati i staru vjersku istinu o papinoj nepogrešivosti. Sad više nitko nije u sumnji, što ima da drži o vrhovnom poglavaru sv. Crkve! Kako je ovaj nauk (dogma) proglašen na Vatikanskom koncilu 1870. g. dano je svim neprijateljima Crkve na znanje, da Crkva stoji i da je ona u progonima baš najjača. Onih je naime godina Crkva bila jako progonjena, ali Bog je i opet kazao, da je Crkva u najburnija vremena najjače svijetlo istine i put pravednosti.

Stj. Blašković.

IZ KRŠĆANSKOG NAUKA

KUKOLJ U PŠENICI

Pred mnoštvom je naroda govorio Isus o kraljevstvu nebeskom ovu poredbu: Kraljevstvo je nebesko kao čovjek, koji sije dobro sjeme na svojoj njivi.

No, kad je sijač zaspao sa svojim pomagačima, dođe neprijatelj i posija kukolj među pšenicu.

I u isto vrijeme izraste pšenica i kukolj.

Sluge rekoše gospodaru: Gospodaru, nijesi li ti dobro sjeme posijao? Odakle dođe kukolj?

Gospodar im reče: Učinio mi je to neprijatelj.

ISUS HOĆE DA VJERUJEM.

U srcu ne nosimo samo dobro sjeme milosti Božje, već ima u njemu i kukolja, tj. zlih sklonosti i pogrešaka, što ih je usadio neprijatelj Božji — zli duh.

Među mojim pogreškama nalazi se jedna i ta me najviše puta dovodi do grijeha — to je moja glavna pogreška.

Među kukolj spadaju i svi pomoćnici đavlovi, jer poput kukolja kušaju zapriječiti napredak milosti Božje u mojoj duši.

Bog mi je radi velikog broja neprijatelja dao izvrsno sredstvo: milosti djelotvorne. Služeći se njom mogu potpuno svladati sve svoje pogreške i sve pomoćnike zloga duha.

Da ne izgubim to izvanredno sredstvo milosti, moram da se mnogo molim, da se često ispovijedam i pričešćujem.

TUMAČENJE.

* Dragi Bog neumorno sije dobro sjeme na svom polju, tj. u mom srcu.

Ali iza toga dolazi đavao i sije kukolj, tj. zle sklonosti i pogreške u najdubljim dijelovima moga srca.

Sedam je glavnih pogrešaka: oholost, škrtost, bludnost, zavist, neumjerenost u jelu i pilu, srditost i lijenost.

Među zlim sklonostima imam jednu, koja mi zadaje najviše jada: to mi je glavna pogreška.

Isus je rekao, kao što u svakoj njivi pokraj pšenice ima kukolja, tako je i u mom srcu.

Dobro sjeme djeca su Božja, a kukolj su djeca zloga duha.

* Cio svijet je podijeljen na dva tabora, koji se međusobno bore — tabor prijatelja Božjih i tabor prijatelja đavlovih.

Posve sam, bez ičije pomoći, ne bih mogao da dugo odolijevam nasrtajima svojih pogrešaka i nasrtajima prijatelja đavlovih.

* Zato je na dan krštenja sišao nada me Duh Sveti, da mi ulije u dušu milost posvetnu i da me mislošću djelotvornom ojača u boju protiv zloga duha.

Duh Sveti je sunce, koje osvjetljuje i oživljava moje srce; rosa, hladna i čista, koja ga osvježuje.

Kad Duh Sveti po milosti stanuje u meni, svaki čas mi daje dovoljno sredstava za pobjedu nad pogreškama i za napredovanje u kreposti.

Ta sredstva Duha Svetoga nazivamo milošću posvetnom.

* Primjer milosti posvetne.

Isus i apostoli nalaze se u čamcu. Podiže se oluja. Bijesni valovi poigravaju se čamcem. Isus spava. Apostoli se boje smrti u valovima. Pozivlju u pomoć Isusa: Gospode, pomozi, pogibosmo! Mole od Isusa milost djelotvornu. Isus ih uslišava. Zapovijeda vjetru i valovima — oluja se stiša. Takvom milošću i meni Isus svakiput pomaže, kad ga molim za pomoć.

MOLITVA: Bože, mnogo je zla u mom srcu. Zato mi ti, Isuse, daruj mnogo milosti djelotvorne, da savladam svoje pogreške i budem Tvoje dobro dijete.

ODLUKA: Reći ću svoju glavnu pogrešku ispovjedniku, da je tako uz njegovu pomoć što lakše svladam.

PITANJE: Što je pogreška?

Pogreška je zla sklonost protiv koje se ne borimo, te joj time dopuštamo da nam u srcu zavlada.

Koje su glavne pogreške?

Sedam je glavnih pogrešaka: oholost, skupost, bludnost, zavist, neumjerenost u jelu i pilu, srditost i lijenost.

Po Charlesu: Ivo Puhan.

BOG U TRI OSOBE

Nema naroda tako priprostoga i neukoga, koji ne bi poznavao Boga. I u svetom Pismu Staroga Zavjeta objavio se Bog narodima, ali tajnu presvetoga Trojstva nije im jasno očitovao. To je istom učinio Isus u Novom Zavjetu i jasno je očitovao tu veliku tajnu svete naše vjere. Katekizam nas naime uči, da je samo jedan Bog, ali su u Bogu tri božanske osobe: Otac, Sin i Duh Sveti. Te tri osobe jesu iste božanske naravi, jednako su mogućne, dobre i savršene. Jednim imenom zovu se tri božanske osobe: P r e s v e t o T r o j s t v o.

Nauka o presvetom Trojstvu kao jedna od najvažnijih istina svete vjere katoličke očitovana je odmah u početku javnoga života Isusovoga:

»I u to vrijeme, kad je Isusu bilo 30 godina, krsti Ga Ivan u Jordanu. I odmah izlazeći iz vode, viđe nebesa otvorena i Duha kao goluba, gdje silazi i ostaje na Njemu. I glas dođe s nebesa: Ti si Sin moj ljubazni, koji je po mojoj volji.« Tako je zapisao sveti Marko u početku svojega Evanđelja. A odatle jasno razabiremo, da su se kod Isusovoga krštenja pokazale sve tri osobe presvetoga Trojstva: B o g O t a c koji je govorio iz neba; B o g S i n to jest Isus Krist, koji je stajao u rijeci Jordanu i krstio se, i B o g D u h S v e t i, koji se spustio iz neba nad Isusovu glavu u slici bijeloga goluba.

Sam Božanski Spasitelj rekao je više puta učenicima, da će im poslati Duha Svetoga, samo dok ode k Ocu, od kojega je izašao. A prije odlaska Oca i uzlaska svojega na nebo zapovijedio je apostolima ovako: »Idite i naučavajte sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga!« Tu nauku o presvetom Trojstvu primila je i čuva Crkva kao jednu od najvažnijih istina, na kojima počiva naše spasenje, te bezbroj puta pod Misom, u molitvama, prigodom krštenja i blagoslova spominje sve tri božanske osobe.

No istina o presvetom Trojstvu kako god je važna tako je i *za čovječji um neshvatljiva*. Poradi toga imade mnogo nerazboritih ljudi, koji tu istinu niječu i ne priznaju, naprosto zato jer je ne razumiju. Nas to ne smije smetati. *Mi vjerujemo ono, što je nas Isus učio, a ne što mi možemo shvatiti*. Kad bi mi sve istine vjerske razumijevali, onda to i ne bi bila prava vjera, nego znanje. A za naše spasenje nije potrebno znanje i razumijevanje nego vjerovanje. Napokon imade i na svijetu sto-

tine stvari, koje čovjek gleda, sluša i promatra, a ne razumije ih. Zrak, toplina, vjetar, grom, elektriciteta, govor preko radija i stotine drugih stvari ljudi jako slabo shvaćaju u njihovoj biti, a ipak ih priznaju i njima se služe. Tko će jednom seljaku protumačiti, kako to da zrno pšenično bačeno u zemlju proklija istom onda, kad istrune, i da donese plod nakon 9 mjeseci, pošto je preko njega prošao snijeg i kiša, vjetrovi i oluje, zima i toplina. No seljak to svake godine gleda. *Gleda i ne razumije, ali ipak vjeruje,* da je tako, te svake jeseni zlatno zrno prosipava po svojoj njivi. Istina, ljudski um danas mnogo znade, ali još uvijek imade oko nas stotine stvari, koje mi ne shvaćamo. Učeni ljudi priznaju, da uvijek ima više toga, što oni ne razumiju, nego li što shvaćaju. To je dakle ono isto, što je kazao stari mudrac Sokrat: »Ništa ne znam. Samo to znam: da ništa ne znam.« Sveti Pavao apostol nas tješi, kad kaže: *»Ovdje gledamo kao u zagonetki, a na drugom svijetu gledat ćemo licem u lice«.*

Presveto Trojstvo je prevelika tajna, a da bismo je mi na ovom svijetu mogli razumjeti. Ali da je kako tako shvatimo, ostavio je Stvoritelj i na zemlji neke stvari, koje nam donekle *tumače pojedine uzvišenosti ove istine.* Evo nam na primjer šibice! Ako jednu šibicu zapalimo, u tren javit će se vatra, jer drvo počinje goriti. Ali u isti čas, čim se šibica zapalila, javila se toplina od vatre, a ujedno je proizašlo svijetlo iz tog goriva. Tko bi mogao ustanoviti, da li je starija vatra ili svjetlo ili toplina i što se prije javilo kod goruće šibice? I sve tri osobe presvetoga Trojstva jednakih su savršenosti, te premda Otac nije ni rođen ni izašao, nego je bez početka, Bog Sin rođen je od Boga Oca, a Duh Sveti izlazi od Oca i Sina, — ipak se ni za jednu od triju presvetih Osoba ne može reći, da bi bila od druge starija ili mogućnija.

Uzmimo samo još jedan primjer! Led, snijeg i para su sasma nešto posebnoga. Para je rijetka i lijeće po zraku. Snijeg je gust i pada na zemlju. Led je tvrd i težak. A ipak led, snijeg i para jesu — voda, jer imadu istu vodenu narav, te se jedno u drugo može pretvarati. Tako postoje tri božanske osobe, ali jer imadu istu božansku narav, one su — samo jedan Bog.

Uostalom čemu preveliko filozofiranje, koje još nikome nije donijelo sreću nebesku. Radije se zahvalimo Gospodinu, što ne traži od nas, da mi moramo sve razumjeti, što nas vjera uči, nego je z a s p a s e n j e d o s t a v j e r o v a t i. A nama je dosta to što znademo, da nam je to Bog objavio po svom Sinu Isusu Kristu, da su u Bogu tri presvete Osobe.

Pavao Matijević

IZ DUHOVNOG ŽIVOTA

PONIZNOST

Poniznost je krepost, koja čovjeka čini spremnim, da promatrajući i upoznavši sebe samoga, uvidi, kako je vrijedan prezira i poniženja, pa se zato i dade na djela poniženja i samoprezira.

Sveti Bernardo poučaje, kako je krotkost u prvom redu krepost, koja čini naš ljudski razum pripravnim, da čovjek uvidi svoje vlastito nistavilo. Naše je ništavilo naime veliko. Bilo je nekad vrijeme, kad nismo postojali. Danas smo na svijetu, no mi smo jedna hrpa bijede i nevolje. Mi smo u istinu prah i pepeo. Ide vrijeme, kad ni ne ćemo živjeti na toj zemlji. Tijelo će nam se zbilja pretvoriti u prah. Na tom svijetu ostavit ćemo samo i jedino grob, no i taj će u skoro nestati. Nestat će i svaki spomen na nas. Naše duševne moći su divne, a ipak tako ograničene. Razum je često puta u tami neznanja, volja je slaba, sklona na zlo. U vrhunaravnom pogledu moramo imati na pameti, da smo došli na taj svijet u stanju grijeha. Otkupljeni smo ljubavlju Sina Božjega, no tu smo ljubav često prezreli svojim grijesima. »Moj Bože, a tko sam ja i što sam ja?« pita se u takvom promatranju sveti Franjo Asiški. Poniznost je ona krepost, koja rukovodi naš razum u takvom razmatranju. Sveti Bernardo

poučaje, kako poniznost, nakon ovakvog razumnog razmatranja, djeluje na volju, da se čovjek uzmogne odreći samodopadnosti i neurednog uživanja u častima, pohvalama, lijepim osebinama i darovima. »Što imaš, a da nisi primio?. . .« opominje nas sveti Pavao. Kad dakle znam, da sam sve dobro primio od Gospodina, onda se u istinu moram poniziti sam pred sobom.

Potreba poniznosti.

Poniznost nam je veoma potrebna, da uzmognemo svladati oholost. Oholost je prvi glavni grijeh, iz kojega izviru toliki drugi. Lijek protiv oholosti, a time i proti mnogim grijesima, je poniznost. Oholost je vrućica duše, koja se uspješno liječi hladnim oblozima poniznosti. Poniznost je snažna podloga duhovnom životu. Put savršenstva bez puta poniznosti ne može se pravo ni zamisliti. Sv. Augustin kaže: »Želiš li sagraditi veliku zgradu duhovnoga života, a ti kopaj što dublji temelj poniznosti.« Isti sveti Učitelj, upitan jedamput, kako se postizava svetost, odgovorio je: »Prvo je sredstvo poniznost, drugo je sredstvo poniznost, a treće je sredstvo poniznost.« Time je ujedno naglasio i potrebu poniznosti za duhovni život. Bog dijeli poniznima više milosti. Neki učitelji duhovnoga života spominju primjere, iz kojih se razabire, kako su oholi ljudi propali u kal grijeha, baš radi oholosti, dok su ponizni upravo poniznošću postigli veliki stepen duhovnoga savršenstva. »Gospodin se obazire na ponizne,« kaže sveto Pismo. Svaki se zato čovjek mora dati na:

Izgrađivanje poniznosti.

Pouku, kako ćemo postići poniznost, dao nam je sam Gospodin: »Učite se od mene, jer sam krotak i ponizan srcem.« Presveto Srce Isusovo je najsavršeniji uzor svake poniznosti. Pogled na Isusov primjer pomoći se svakomu u borbi za poniznost. Spasitelj se ponizio, premda mu to nije trebalo. Nama treba, gledajmo u Božanski primjer. Uz Isusa je odmah najljepši primjer poniznosti ponizna Službenica Gosopdnja, Blažena Djevica. Promatranje Njezinoga života podat će svakom osobito poticalo, da se dadne na život poniznosti. Mnogi i premnogi Sveci, kako u drugim krepostima, tako i u poniznosti mogu snažno na nas djelovati. Dobro je i vrlo dobro promatrati velike štete, koja nam nanosi oholost, a protivno veliku korist, koju nam jamči poniznost. U poniznosti se mora čovjek dakako i vježbati. Bez vježbe se ne može naprijed. Svaki čovjek mora sam sebe promatrati u svojem ništavilu, pa se mora poniziti. Svaki se vježba u poniznosti ponizivanjem samoga sebe. Svaku vježbu mora pratiti vruća molitva. U tom je pogledu najljepša molitva sastavljena prema onim Isusovim riječima: »Isuse krotki i ponizni Srcem, učini srce naše po Srcu svojem!«

D. Hren.

Slika desno:
KALEŽ, KOJI JE BIO NAČINJEN ZA HRVATSKI JERUSALEMSKI OLTAR, ali ga je neki bezbožni tat 23. ožujka ukrao s izložbe Svete Zemlje. Mnogi pobožni daruju novca, starog srebrnog novca, zlatnog prstenja i drugih vrijednih stvari, da se uzmogne dati načiniti nov hrvatski jeruzalemski kalež

DAR NEBESKOJ MAJCI

Pun sam tuge i pun jada,
Pomoć svuda hitnu tražim,
Al za tebe, mila Majko,
Jošte darak mal' nalazim.

Rado nešto ti darivam,
Što je vr'jedno vrlo malo,
Al što tebi imat, Majko,
Znam da mnogo Ti je stalo.

To je srce moje b'jedno
Puno raznih teških mana,
To je srce što krvari,
Zbog bezbrojnih bolnih rana.

To je srce, koje more,
Protuslovna čuvstva mnoga,
Radi kojih zna posrnut
Odveć slaba moja noga.

Tebi zato moje srce,
Ja darivam, Majko mila,
Da ga nebi nikad mogla,
Strti pakla crna sila.

Srce čisto od njeg stvori,
I duh pravi mu obnovi,
Da i meni blagi svanu,
Jednom bolji dani novi.

Ante Belanić

KOMUNIZAM I OMLADINA

»Na mlađima svijet ostaje«, veli naša poslovica. Znadu to jako dobro i komunisti. Zato nastoje, kako bi predobili i osvojili omladinu za se. Znadu komunisti, predobiju li omladinu, ne će biti teško provesti komunističku revoluciju i zauzeti vlast, kad ta omladina uzraste i uđe u javni život. Stoga komunisti rade svim silama i parom oko omladine, jer kod starijih i zrelijih ljudi ne imadu mnogo uspjeha. Omladina pak nije kadra, da sve prosudi zdravim razumom. Nju redovno vodi više čuvstvo i srce, nego li razum. Omladina je uvijek nekako nezadovoljna, buntovna. Uvijek ona teži za nečim novim, što je — po njihovom mišljenju — bolje od staroga. Omladina je uvijek puna ideala i poleta.

Doduše i omladina, uzrasla daleko od Crkve i Boga, također teži za idealima, no ti su ideali vrlo niski. Omladina zatrovana materijalizmom teži samo za tim, kako bi se što više naužila sjetilnih dobara ovog svijeta. Zato baš komunisti hoće današnju omladinu materijalistički raspoloženu, kojoj je glavni cilj u životu želudac, žena i novac. Kod tako raspoložene omladine komunisti vrlo lako uspijevaju.

Komunisti i đaci.

Za sada najviše brige posvećuju komunisti đačkoj omladini. Znadu komunisti, da će ta mladež povući za sobom sve slojeve naroda, kad jednom svrši svoje nauke i postane »sol zemlje«, »svijeća na gori«, kad kao inteligencija uđe u narod. Bude li ta inteligencija komunistički nastrojena, za desetak godina bit će brzo i javno mišljenje takovo, a onda je samo jedan korak do komunističke revolucije. U tu svrhu osnivaju komunisti tajna đačka društva, knjižnice i čitaonice sa isključivo komunističkim štivom. Izdavaju čitav niz brošura i letaka, koje onda dijele među đake. Upriličuju izlete u prirodu, na kojima se drže komunistička predavanja i stvaraju planovi.

Razni su načini, pomoću kojih komunisti predobivaju đačku mladež. Jedne — siromašne — predobivaju za se potpomažući ih financijalno. No ti su vrlo rijetki. Vidimo pače obratno, da su upravo sinovi vrlo imućnih roditelja komunisti. Ove nijesu predobili komunisti svojim zauzimanjem za radništvo. To nije ni potrebno kod đaka, sinova bogatih roditelja. Njih; pa i druge, najuspješnije usvajaju svojom naukom o slobodnoj ljubavi, to jest nečistim griješenjem. To je najjači adut komunističke propagande među omladinom. To je ono što današnju mladež odgojenu bez Krista, daleko od Crkve naročito privlači. Zato komunisti i ne prestaju naglašavati tu svoju nauku, i to u svim svojim letacima, brošurama osobito naglašuju.

Nadalje komunisti »tobožnji branitelji slobode« traže potpunu slobodu za mladež. Ne priznaju nikakvih obveza mladeži ni prema obitelji, ni prema narodu, ni prema školi, ni prema nastavnicima. Škola i porodica smetaju slobodi mladeži i čine iz nje poslušne podanike. Vele oni: »U nijednoj uredbi građanskog društva se toliko ne ističe autoritativno podjarmljivanje omladine, niti u jednoj uredbi ne počima to podjarmljivanje tako rano djelovati na dječje duševno ustrojstvo kao upravo u roditeljskom domu. Mi iz toga vidimo, da obiteljsko podjarmljivanje ide uporedo i u skladu sa vladajućim redom. Uzbuna omladine protiv roditeljskog doma znači prvi korak klasno-svijesne borbe protiv kapitalističkog društvenog poretka.«

Tako pišu komunisti u jednom svom letku. Potiču dakle sinove i kćeri na uzbunu i borbu protiv roditelja i obitelji, jer vele da je to »zadnja kula trulog kapitalističkog društva«. Ni truna zahvalnosti roditeljima ne smije dijete iskazati; ni majci što ga je porodila, odnjihala i othranila; ni ocu, što je skrbio za nj. Pače to je grijeh, jer se protivi idealu »klasno-svijesne borbe«. U isto vrijeme ta klasno-svijesna mladež ne žaca se nimalo tražiti od roditelja i najveće žrtve.

Komunisti i škola.

Po općem shvaćanju dužnost je đaka, da uče. Razumije se, da je to teško, ali »bez muke nema nauke«. Komunisti izrabljuju tu odbojnost đaka spram učenja. Javno propovijedaju, da đaci ne moraju učiti. Evo što zahtijevaju u poznatoj svojoj okružnici, koju su nedavno izdali i dijelili među đake: 1. opravdavanje izostanaka iz škole bez ikakovih razloga; 2. opravdavanje izostanka bilo zbog duševnog neraspoloženja i tobožnje kakove bolesti; 3. poništenje prisilnih obaveza prema crkvi i školskim priredbama. Zatim hoće: ispitivanje iz klupa; određene satove za ispitivanje; tumačenje; javno ocjenjivanje; ukidanje profesorskih nadzora po hodnicima; slobodu misli u govoru i zadaćama; ukinuće svih plaćanja; pravo na razbijanje slika; trganja naredaba i zabrana ravnateljevih; oštećivanje i uništavanje školske imovine; hoće mješovite škole, gdje su zajedno odrasli dečki i djevojke; slobodno vodstvo đačkih udruženja bez nadzora profesora; ukidanje vjeronauka u višim razredima srednjih škola.

Sve u svemu hoće »idealnu školu« za lijenčarenje, izigravanje škole, ismjehivanje profesora, brane drugoredaše i sve pristaše komunizma. To bi bila škola ne učenja, nego ludorija i ubojstava. Vele, da treba sve to ostvariti, jer »tek tada će se i tako uistinu stvoriti gospodarska i socijalna podloga, na kojoj će se moći izgraditi jedan zadovoljan i sretan nećudoredni život, a to je među ostalim jedno od glavnih sredstava i ciljeva socijalne revolucije.«

Prema onoj staroj rimskoj: razdvoji i onda vladaj, nastoje i komunisti prouzročiti »klasno-svijesnu borbu«, tj. borba svih protiv sviju. Oni nastoje oboriti sve, što je poštenom čovjeku sveto: i ljubav spram roditelja, braće i sestre, i narodnost i vjeru. Hoće da se puste uzde strastima i razularenosti, da se stvori metež u kojemu će oni zagospodovati i raditi onda, što bude njih volja.

Sve su to proveli komunisti i u Rusiji, ali nisu uspjeli. I Rusija se sve više i više opet vraća k »buržujskom uređenju društva«. Pa čemu onda da se i kod nas provedu takvi jalovi pokušaji, koji stoje mnogo krvi i ljudskih žrtava. Zar samo za to, da se domognu vlasti oni, koji nemaju ništa zajedničkoga s našim narodom i njegovim čežnjama! Z. C.

Pošalji 10 dinara

i postat ćeš član najraširenije hrvatske pučke prosvjetne ustanove! Dobit ćeš ukusnu diplomu i imat ćeš znatne pogodnosti na svim jeronimskim izdanjima!

BUDI ULJUDAN

Nepristojan govor

Veliku neotesanost pripisujemo ljudima, kojima je glavna zabava, nečedan i nepristojan govor.

Ima ljudi, koji svaki govor skreću na nepristojnost i ne mogu da izgovore riječ, a da se pristojnom čovjeku ne zarumeni lice. Kod njih se obistinje ona poslovica: »Čega je srce puno, o tome i usta govore«. Tako ljudi obično ispričavaju neotesanost i nepristojnost najgore vrste i jednostavno preko toga prelaze. No mi tu neotesanost oštro šibamo i vruća nam je želja, da taj ružan običaj izgine i nestane iz našega naroda. Isto tako nenaobraženost i bestidnost prve vrste pokazuju osobito oni mladići, koji zalaze u društva poštenih djevojaka, pa im kvare domaću radost i veselje bestidnim nametavanjem, prostim i dvoličnim govorima, jer to sve očito pokazuje veliku nečednost i pokvarenost.

Takovim bestidnim postupkom i govorom znadu smetati našu omladinu dapače i putem na nedjeljnu sv. Misu i natrag.

Nadamo se konačno, da ti sažaljenja vrijedni običaji ipak od dana u dan polako nestaju i to otkad djeluju naša katolička društva i Marijine kongregacije. Po njima ulazi u naš narod i u našu omladinu najosjetljiviji osjećaj i želja za pristojnošću i čednošću.

Proklinjanje

Još nešto moramo da spomenemo, što daje naobrazbi manju vrijednost, a to su razne kletve, koje su u našoj domovini prilično raširene. Ne govorimo o velikim psovkama, bogohuljenju i proklinjanju kojima se pogrđuje Bog i sveci Božji, jer je to dokaz opakih strasti, velike srditosti i divljaštva. Govorimo ovdje o raznim bestidnim riječima kao što i o onima, kojima se na bližnjega zaziva zlo, i zlo mu se želi i pogrđuje se. I takove su kletve i nedolične riječi dokazom nenaobraženosti i neotesanosti onoga, koji se njima služi. I takovi su ispadi griješni, premda su znak naglosti i časovitog uzbuđenja.

Psovka i bogohulstvo je u pravom smislu riječi ona kletva, koju osuđuje sv. Pismo i veli, da oni koji kunu i proklinju, ne će biti posjednici Kraljevstva nebeskoga. No time nije opet rečeno da bestidne riječi i kletve, kojima se zlo zaziva na bližnjega i njegov imetak nisu bez svakog grijeha, a osim toga znak su naobraženosti i neuljudnosti.

Čovjek, kojemu je u svakoj zgodi na jeziku bestidna riječ ili kletva, je nenaobražen, surov i neotesan — pa bio on barun ili najzadnji prosjak.

Mnogi se izgovara: nagle sam naravi, brzo zakipi u meni, pa mi štošta izmakne, a pri tom ne mislim ništa zla. To sve priznajemo, ali naobražen se čovjek znade svladati, znade krotiti svoje zle nagone i ne dopušta, da mu ta surovost prođe u naviku. I u tom pogledu želimo, da bi se naša omladina oprla tim ružnim običajima, koji ne odaju naobraženog čovjeka.

Posve opravdana je tužba, da su se u nekim našim krajevima iza velike svjetovne vojske ugnijezdile neke kletve i bestidni izrazi, koje ni sam narod ne razumije. One se ovdje ne mogu zabilježiti, samo želimo, da nas Bog od njih štiti i očuva!

Uzrok ružnom govoru i kletvama je ponajviše uzrok neumjerenost u pilu.

Da je u alkoholu sakriveno najveće zlo, da je taj zao duh kriv svakoj surovosti, koja uzima čovjeku dobar glas, o tome nije potrebno da govorimo i pišemo.

Mnogi je mladić tako ljubežljiv, dobar, lijepa vladanja i uljudnog razgovora. A kako brzo ga zavede zlo društvo, tako pomalo postane odan piću, i tu je konac njegovoj uljudnosti i naobrazbi. Za roditelje mu više nije stalo. Prema ukućanima nema više nikakvog obzira. U govoru nije više pažljiv. Najljepša čednost mu polako nestaje. Bustidne mu riječi ulaze polako u običaj. Jednom rječju postao je surov.

J. Brajša

OBNOVA LJUDSKOGA DRUŠTVA U KATOLIČKOJ AKCIJI

I.

Svi mi osjećamo težinu našeg doba i slutimo skoru katastrofu bezdušnog kapitalističkog društvenog poretka. Gledamo posljedice liberalizma, koji je na račun slobode stvorio na gospodarskom polju dva tabora: tabor bogatih gospodara i tabor sirotinje i nezaposlenih.

Kapitalistička se klasa domogla ogromnog bogatstva izrabljivanjem malih, sitnih, slabih ljudi. Taj je sloj privilegovan, uživa plodove kulture i civilizacije. Živi u svim slastima ovog svijeta.

No slabi, izrabljivani, osiromašeni i bespravni, kojima je uskraćeno i ono najpotrebnije za pristojan ljudski život, vape za novim društvenim uređenjem i to pravednim uređenjem. Traže, da ih se prizna ljudima, i kao takvima da im se dade pristojan život, koji odgovara ljudskom dostojanstvu.

I s vremenom se našlo ljudi, koji su pritekli u pomoć tim nesretnicima. Oni su tu jadnu klasu okupljali, organizirali je, da se tako organizirani zajedničkim silama odupre kapitalu. Nastala je borba. Kroz nekoliko se desetaka godina već žestoko bori. Ko će pobijediti? Jamačno, zapostavljeni i bespravni. Promjena ljudskog društva mora da dođe. Kapitalizam je na umoru i proživljuje posljednje časove. On ima da se zamijeni nečim boljim, svježim, novim. A kako će biti to novo društveno uređenje? Hoće li biti boljševizam, fašizam, kršćanski solidarizam . . .?

II.

Mnogi se boje i strepe, da će novo društveno uređenje provesti komunizam. Kažu da je silno ojačao, da zauzima sve bolje položaje, iskorišćuje metež u svijetu. Napokon da raspolaže velikim kapitalom. Uspijeva mu revolucijonirati mase. Kominterna razvija silnu agitaciju nakon svog VII. kongresa održanog 1935. god. u Moskvi. Izgleda, kao da je uspio prodrijeti u sve države i u sve slojeve pučanstva. Izrabljuje nezadovoljstvo i obećaje tim nezadovoljnicima, koji su ogorčeni i puni revolte na izrabljivače, raj na zemlji. On će ih osloboditi od kapitalizma i provesti pravedno društveno uređenje.

III.

Iako se to na prvi mah čini dobro, ipak je komunizam nemoguć da trajnije uredi ljudsko društvo. Boljševizam doduše donosi neko novo društveno uređenje. Mi se ovaj puta ne obaziremo na mogućnost i provedivost njegovih nauka. Ali on ne donosi ni ćudoredne ni pravedne obnove,

Slika desno:
S DUHOVNIH VJEŽBI DRUŠTAVA KATOLIČKE AKCIJE MUŽEVA I MLADIĆA U KLANJCU

dapače niti je pozna, jer zastupa i uvodi u život čistu nećurednost i nepravednost. Boljševizam vidi u čovjeku samo materiju, meso, samo strasti i nagone. On se, dakle, osniva na surovom i plitkom materijalizmu. Zabacuje Boga, vjeru, prekogrobni život. Za njega je to varka, tlapnja. On zabacuje raj iza smrti. On ga traži i obećaje svojim pristašama ovdje na zemlji.

Pa ipak taj boljševizam traži od pristaša, da se odreknu sebe, svojih težnja i ciljeva, i da se žrtvuju za opće dobro. Gdje je boljševizmu nagrada za traženje te žrtve odricanja? Zar sila i knut? Zar se ljudi oko boljševizma još nijesu naučili iz iskustva, iz tisućljetne povijesti, te učiteljice života, da pojedinci, po svojoj prirodi, najsavjesnije i najoduševljenije rade za neku svoju vlastitu imovinu i korist, a kako je malo izuzetaka, malo junaka koji se žrtvuju svom dušom za cjelinu, za opću korist? Kad bi taj izuzetak postao pravilom, bio bi moguć takav boljševizam! Ljude pak silom i knutom siliti da se odreknu sebe, da rade za opće dobro svom svojom snagom, a bez više ćudoredne i vjerske pouke, jest ludost. Zar nam ne pokazuje svakidašnje iskustvo, da čovjek sam po sebi nije dosta jak, da bez svrhunaravnih razloga sam svojom voljom mijenja svoju narav, koja je i onako na zlo sklona? Ne. Mi to ne možemo.

Kako može nauka, koji se ne osniva na nekim višim načelima, načelima, koja počivaju na Bogu, prekogrobnom životu, zahtijevati žrtvu odreknuća sebe, svojih prirodnih čežnja? Zar se to može zahtijevati od onih koji ne priznaju moral, savjest i to savjest, koja ima svoj osnov na Bogu? Nipošto!

Kako vidimo socijalizam bez vjerske i ćudoredne obnove ne rješava socijalnog pitanja. Čovječanstvo treba da se izliječi od vjerske i ćudoredne krize, a iza nje će doći rješenje i društvenog poretka. Svladati kapitalizam, a ne provesti i ćudoredni preokret — uzaludan je posao. To znači oduzeti sadašnjim kapitalistima njihovo bogatstvo, da si ga može prisvojiti nekolicina komunističkih gavana i vođa, a sirotinja ostane, gdje je i bila. Tako je to danas u Rusiji. Rješenje treba tražiti u vjerskoćudorednoj obnovi društva i kršćanskoj pravdi, koju je Krist naučavao, a nosi je i propovijeda Katolička Akcija.

Kavran Stjepan

ZA RAD U DRUŠTVIMA KATOLIČKE AKCIJE

I. sijelo

1. Kukolj u pšenici
2. Ozdravljenice Tulasne i Angault
3. U svibanjsko jutro (pjesma)
4. Slučajnosti

II. sijelo

1. Bog u tri osobe
2. Uz koga ćemo
3. Kraljica apoštola (zborna pjesma)
4. Slučajnosti

III. sijelo

1. Život bl. Dj. Marije
2. Stota godišnjica zbora duhovne mladeži zagrebačke
3. Majci (pjesma)
4. Slučajnosti

IV. sijelo

1. Duhovno hodočašće u Lurd
2. Nepogrešivost pape
3. Pred svetom pećinom na rastanku (pjesma)
4. Slučajnosti

V. sijelo

1. Gospina dobročinstva u Lurdu
2. Komunizam i omladina
3. Dar nebeskoj Majci (pjesma)
4. Slučajnosti

VI. sijelo

1. Poniznost
2. Obnova ljudskoga društva
3. Budi uljudan
4. Slučajnosti

Napomena: Kod svakoga sijela prije naznačenoga rasporeda treba obaviti: 1. Čitanje zapisnika; 2. Razgovara se o predavanju zadnjega sijela; 3. Ustanovljuje se, jesu li izvedeni zaključci zadnjega sijela.

IZ GOVORA SV. OCA

»Čini nam se kao da vidimo, gdje iza 1050 godina dolazi pred nas veliki vaš sv. Metodije, svraćajući se svetoj Stolici. On se napose učinio njezinim apostolom i gotovo mučenikom, jer ga je njegova vjernost svetoj Stolici stajala nevjerojatnih muka, trpljenja i samopregora. Proslava je 1050-godišnjice smrti sv. Metodija najopravdanija proslava i povijest Otkupljenja među slavenskim narodima . . .«

Prigodom rimske proslave 1050-godišnjice smrti sv. Metodija, posjetili su razni slavenski narodi svetog Oca. Tom im je zgodom održao govor o značenju Metodijeva jubileja. Među inim je riječima pomenuo i gore navedene. Po svemu se vidi, da sadanji Namjesnik Kristov ide tragovima svojih velikih pretšasnika i u pogledu svetoga Jedinstva. U tom pogledu nema naime bolje i sigurnije propagande, nego li je širenje Ćirilo-Metodijske ideje. Za tu je misao živio i umro sv. Ćiril, tu je ostavio u baštinu sv. bratu Metodiju. Sv. je Metodije ostao tako vjeran svojoj zadaći, da je za nju, kako lijepo spominje sam sveti Otac, i »nevjerojatne muke, trpljenja i samopregor pridonio«.

Sasma je jednaka zadaća i cilj našega Apostolata sv. Ćirila i Metodija. Naš apostolski rad za sveto Jedinstvo je nastavak rada svete Braće. To je rad molitava i žrtava, da se uskori onaj sretan čas da svi budu jedno. To je ujedno nastavak one predivne molitve samoga Gospodina, kad je na posljednjoj večeri molio, da svi budu jedno. Naš se Apostolat ne bavi nikakvim prozelitizmom, nego samo i jedino duhovnim sretstvima. Ta su pak svima dopuštena, ta su i ujedno sveta. Dići svoje ruke sa samim Gospodinom prema Ocu nebeskome smije svatko, zapravo i mora svatko. Svako se dijete smije obratiti i k nebeskoj Majci, kao Majci svetoga Jedinstva. Svaki smije, zapravo i mora nasljedovati rad i primjer svete Braće, prvih slavenskih Apostola.

D.

Vijesti iz kršćanskog Istoka

JUGOSLAVIJA. Južna Srbija. Južna Srbija trpi na nedostatku crkvi i svećenstvu. Obojemu nedostatku želi da doskoči revni biskup skopljanski Dr. Ivan Fr. Gnidovec. Unatoč velikih zapreka (siromaštvo katoličkog puka i nesklonost pravoslavne vlade) nastoji revni biskup da sagradi što više crkvi. Prije godinu dana sagradio je crkvu sv. Antuna u Gusinju, a na blagdan Krista Kralja crkvu sv. Josipa u Bistrenici. U Skoplju samom podigao je sirotište s kapelom sv. Josipa.

ČEHOSLOVAČKA. Palestinsko društvo čeških katolika proslavilo je uspomenu sv. Ćirila i Metoda time, što je u čast sv. apostola podiglo na Maslinskoj gori spomen kapelu. Na povratku u domovinu pohodilo je društvo rodni grad slavenskih apostola Solun, te zaključilo, da će i tu s vremenom podići kakav spomen sv. apostolima.

POLJSKA. Unijatska biskupija u Pinsku. Osnovana je koncem god. 1925. U ovih 10 godina digao se znatno vjerski život u toj biskupiji. Broj župnih crkvi porastao je od 97 na 130. Broj filijalnih crkvi od 8 na 21. Broj kapela od 111 na 136. U to vrijeme osnovao se 1 muški i 1 ženski novi samostan. Sagrađeno je bogoslovsko sjemenište u Pinsku, dječačko sjemenište u Drohvčinu, te biskupska rezidencija u Pinsku. Pinsk je postao središte unionističkog rada u Poljskoj.

20 Aspirin-tableta = 20 dinara, dakle stoji
1 Aspirin-tableta samo 1 dinar.
Čuvajte se od patvorina i pazite na Bayer-ov križ.
BAYER
»Bayer«
ASPIRIN
BAYER
Nahlade
reuma
bolovi
gripa
ASPIRIN
Oglas registr pod S. Br. 1802 od 11/XII 1935.

SVETIŠTE MAJKE BOŽJE LURDSKE U ZAGREBU

LURDSKO SLAVLJE U ZAGREBU

Sudjelovanje naše.

Blagoslov temeljnog kamena lurdske bazilike u Zagrebu pretvorio se je u veliko lurdsko slavlje. Zagreb je još jednom pokazao svoju ljubav prema Majci Božjoj Lurdskoj. Možemo slobodno reći da ovakova lurdskog slavlja u Zagrebu, još nije bilo. Prisustvovalo je između 20 i 30 hiljada ljudi.

Pripreme na slavlje.

Uprava je Svetišta predviđala sudjelovanje mnoštva vjernika, pa se je odlučila da proslava bude obavljena u velikom franjevačkom vrtu, na kome se nalazi gradilište za novu crkvu. Na uličnoj fronti dugoj 120 metara bili su podignuti visoki slavoluci, obučeni u zelenilo i spojeni dugim vijencem od 150 metara. Na stupovima su lepršale hrvatske trobojnice. Po sredini su improvizirana ukusno ukrašena ulazna vrata s hrvatskim i papinskim zastavama.

U vrtu je do samog samostana podignut oltar prema nacrtu umjetnice gospođe Zenaide Bandur. Nad oltarom je improvizirana lurdska spilja, u koju je smješten kip Majke Božje Lurdske, koji je preklanjske godine hrvatsko narodno hodočašće donijelo iz Lurda. U pozadini, iznad oltara, na vanjskoj stijeni Svetišta napravljen velik ukusan križ od žarulja, koji je u noći davao oltaru i spilji još čarobniji izgled. Pred oltarom bila je podignuta prostrana tribina, na koju je bio postavljen i kamen koji je trebalo blagosloviti.

Devetdnevne misije.

U cilju da vjernici ovom prigodom uberu što više duhovnih dobara, priređene su u Svetištu devetdnevne misije kao priprava za proslavu. Za propovijednika je bio određen preč. O. Petar Vlašić. Ali kako je on posljednji čas bio zapriječen, prva su ga 3 dana zamijenili msgr. Dr. Vjekoslav Vagner, O. Augustin Sparažić gvardijan franjevaca konventualaca i O. dr. Petar Grabić.

O. Vlašić je na Josipovo preuzeo misije i održao ih do svršetka, 24. ožujka. Vjernici su u tolikom broju hrlili na propovijedi, da je svako veče trebalo držati 2 propovijedi i blagoslov, prvi put u 6, drugi put u 7½ naveče. Tih je dana, a osobito na Josipovo Blagovijest, u malome lurdskom Svetištu podijeljeno preko 3.000 svetih pričesti.

Pozivanje kumova i gostiju.

Među društveni odbor, sastavljen od gospođa Marije Babić, Zlate Svoboda, Vilme Majdić i gospodina dra Ilije Sedera s jednim franjevcem obišao je viđenije dobrotvore Svetišta i građane, da ih pozove na proslavu. Gospodin predsjednik dr. Vlatko Maček i gospodin dr. Ante Trumbić bili su pozvani od posebnog odbora, u kome su se nalazili O. Ivo Menđušić i gosp. Ivo Schöppel. Isto je tako bi pozvan i gradonačelnik gosp. dr. Erber, dok su pojedina društva pozvala svoja bratska društva.

Na proslavu je iz Splita stigao i mnogopoštovani Provincijal O. dr. Fra Stanko Petrov.

Kumovi i kume.

Kolik je bio interes za proslavu, pokazuju gospoda kumovi i gospođe kume, koji su se rado odazvali da kumuju kod blagoslova temeljnog kamena lurdske bazilike. Između ostalih osobno su prisustvovali i kumovali:

Mnogopoštovani O. dr. Fra Stanko Petrov, provincijal franjevačke provincije presv. Otkupitelja. Zatim i gospođa gradonačelnikovica Paula Erber, predsjednica društva Hrv. kat. žena gospođa Marija Babić, gospođica Marija Barić, gospođa Viktorija Bitterman, gospođa Josipa Cagarić, gospodin Valentin Cella, gospodin dr. Šime Cvitanović primarius bolnice, gospodin Stjepan Horvatović, gospodin direktor Franjo Hrustić, Hrvatski Radiša središnjica Zagreb (preko gospodina Milana Prpića), gospodin Josip Kliman predsjednik Trećega Reda na Kaptolu, gospođa Marija Kohn, gospođa Elizabeta Kovačević, gospodin Krešimir Lomnicki, gospođa Matilda Lončar, gđa Herma Mrkša supruga banskog savjetnika, gospođa, gospođa Ankica Pernar supruga hrvatskog narodnog zastupnika gospodina drа Ivana Pernara, gospođa Marija Pilaj, gospođa Beata Seder, predsjednik društva Hrvatskih Katoličkih Muževa gospodin dr. Ilija Seđer odvjetnik, tajnica društva Hrv. Kat. ena gospođa Zlata Svoboda, sveučilišni profesor monsignor dr. J. Šimrak, gospođa Ljubica Težak, gospođa Jelka Torbar supruga hrv. nar. zastupnika gospodina dra Josipa Torbara i gospođa Katarina Vuksan.

Prijepodnevna proslava.

I ako je Blagovijest radni dan, malo je lurdsko Svetište od 5 sati ujutro pa do podne uvijek bilo prepuno vjernika. U 7 sati je preč. propovjednik O. Petar Vlašić odslužio sv. Misu za članove i članice Trećega Reda i svih društava Katoličke Akcije (Muževa, Žena, Mladića i Djevojaka), koji su se svi pod sv. Misom pričestili. Prije pričesti održao je preč. O. Vlašić kratak euharistijski nagovor. Na koru je pjevao ženski zbor Trećega Reda.

Radi vjetra i nestalna vremena svečana sveta Misa nije mogla biti održana u vrtu, nego u Svetištu. Otpjevao ju je i propovijed održao mnogopoštovani O. provincjal dr. Fra Stanko Petrov, dok je Muški pjevačk zbor na koru pjevao Gruberovu četveroglasnu sv. Misu.

Slika desno:

GOLEMO MNOŠTVO NARODA IZMEĐU 20 do 30 TISUĆA SUDJELOVALO JE NA SVEČANOSTI BLAGOSLOVA TEMELJNOG KAMENA NOVE BAZILIKE MAJKE BOŽJE LURDSKE U ZAGREBU

Na Blagovijest 25. ožujka 1936.

Doček društava i gosti.

U 5 sati poslije podne već se je nepregledno mnoštvo svijeta sleglo u franjevački vrt. Mnoštvo je okupiralo i Zvonimirovu ulicu pred vrtom tako da je za puna 4 sata morao biti obustavljen tramvajski i kolni promet. Sve terase, balkoni i prozori okolnih palača, te svi zidovi i plotovi s kojih se je nešto moglo vidjeti, biti su načičkani ljudima.

Prije 5 sati počeli su stizavati gospoda kumovi i gospođe određeno posebno mjesto na tribini pred oltarom, a do temeljnog kamena mnoštvo je aklamiralo gospodina dra Antuna Trumbića i gospodina dra Ivana Pernara, koji je na proslavu došao kao izaslanik gospodina dra Vjekoslava Mačeka.

Istodobno su pridolazila razna društva sa svojim zastavama i zauzimala mjesto pred tribinom, dok su red držali Hrvatski Skauti potpomognuti od vatrogosnih četa sa Sigečice i Kanala.

Doček preuzvišenoga nadbiskupa koadjutora.

Točno u 5 sati stigao je preuzvišeni nadbiskup koadjutor dr Alojzije Stepinac u pratnji svoga tajnika preč. dra Franje Šepera. Dočekalo ga je na ulici veliko mnoštvo, te mu oduševljeno klicalo. Pred nadbiskupa je izašao kler na čelu s mnogopoštovanim provincijalom O. drom Fra Stankom Petrovim, mnogopoštovanim O. gvardijanom drom Fra Petrom Grabićem, prečasnim monsignorom drom Vjekoslavom Vagnerom, drom Mijom Selecom i s članovima franjevačke redovničke obitelji. Dočeku su prisustvovali predsjednici društava s društvenim zastavama te gospođe kume zastava koje su imale biti blagoslovljene.

Preuzvišenoga je nadbiskupa pozdravio mnogopoštovani Otac gvardijan, a nato mu je djevojčica Melanija Schöppel predala kitu cvijeća i nazvala dobrodošlicu.

Blagoslov društvenih zastava.

Kad je nadbiskup stigao na tribinu, tamo je već uz ostale uzvanike bio i gradski načelnik gospodin Erber.

Gospođa Zlata Svoboda zamolila je, kao kuma, preuzvišenoga nadbiskupa, da blagoslovi zastavu Trećega Reda, koju su po nacrtu gđe Zenaide Bandur izradile gospođe iz Trećega Reda i iz društva Hrv. Kat. Žena. Nakon blagoslova zahvalila mu se je gospođa kuma i zastavu predala barjaktaru.

Slika desno

PREUZV. GOSP. DR ALOJZIJE STEPINAC, ZAGREBAČKI NADBISKUP KOADJUTOR, OBAVIO JE SVEČANI BLAGOSLOV TEMELJNOGA KAMENA SVETIŠTA MAJKE BOŽJE LURDSKE U ZAGREBU

Na slici je još jedna između kuma i preč. g. dr Vjekoslav Wagner, a iza preuzv. g. nadbiskupa o. dr fra Petar Grabić, gvardijan samostana Majke Božje Lurdske.

Na to je gosp. dr. Seder zamolio preuzvišenoga nadbiskupa da blagoslovi 5 zastava društava Katoličke Akcije. Za blagoslov zastave Hrv. Kat. Muževa zahvalile su mu se kume gospođe Mila Granitz i Beata Seder, za zastavu Hrv. Kat. Žena kuma gospođa Marija Babić, Hrv. Kat. Mladića kuma gospođa Ana Badalić, Hrv. Kat. Djevojaka kuma gospođa Zlata Svoboda. Posljednja je blagoslovljena zastava Mladih Junaka. Sve su te zastave dar odnosnih kuma.

Čitavo je mnoštvo moglo lijepo pratiti obred blagoslova i odnosne govore, jer su za ovu prigodu bila instalirana 3 megafona, koji su tako dobro funkcionirali, da se je svaka riječ jasno čula i u pokrajnim ulicama. Mnoštvo je putem megafona neprestano obavještavano o svemu što se na tribini događalo.

Prije početka blagoslova zastava koncentrirala je glazba tramvajskih namještenika, a nakon blagoslova Muški pjevački zbor Svetišta otpjevao je uz pratnju orkestra Zajčevu »Ave Marija«.

Blagoslov temeljnog kamena bazilike.

Nakon odane počasti na blagoslovljenim zastavama, stupio je pred preuzvišenoga nadbiskupa koadjutora mnogopoštovani gvardijan O. dr. Grabić i održao govor o velikom djelu koji u taj dan poduzimlje Franjevački samostan, Zagreb i sav hrvatski narod koji hoće da Mariji, Kraljici Hrvata, sagradi veličanstven hram. Zamolio ga je, da blagoslovi temeljni kamen.

Na to je uslijedio lijep obred blagoslova temeljnog kamena. Nadbiskup je sa svojom pratnjom sašao s tribine i uputio se k drvenom križu koji je bio usađen na mjesto gdje će stajati glavni oltar nove bazilike. Kad je blagoslovio taj križ i to mjesto, otišao je naokolo tragom temelja nove crkve te ih uz molitvu škropio blagoslovljenom vodom. Vrativši se na tribinu, pristupio je temeljnom kamenu, te ga prema obredniku blagoslovio. Međutim su se gospoda kumovi i gospođe kume potpisivali na povelji od pergamene, koju je divno izradila gospođa Olga Höcker, profesorica na Umjetničkoj Akademiji u Zagrebu. Uz preuzv. nadbiskupa te kumove i kume potpisali su se i ugledni uzvanici kao g. dr. Trumbić s gospođom, g. dr. Pernar, gradski načelnik gosp. Erber itd. Tekst povelje donosimo na drugom mjestu.

Nakon što je povelja bila pročitana mnoštvu, pohranjena je u limenu kutiju, u koju je ubačeno nekoliko komada kovanog novca. Kutija je zanitana, položena u udubinu temeljnog kamena, zatim pokrivena kamenom pločom i cementirana.

Na svršetku je pjevački zbor otpjevao Hladnikovu »O Marijo, ti majko čista!«

Sad je pred zvučnik (mikrofon) stupio narodni zastupnik gosp. dr. Ivan Pernar te u ime gosp. predsjednika dra Vlatka Mačeka pozdravio ovo slavlje i sve Hrvate katolike koji na njemu sudjeluju obećavši da će složni Hrvati i dalje ostati vjerni Mariji, svojoj Kraljici.

Pozdrav dra V. Mačeka i govor dra Pernara bili su burno pozdravljeni.

Zatim je u ime društava koja se kupe oko Svetišta Majke Božje Lurdske govorio gosp. dr. Ilija Seder, a nakon njega predsjednik Hrv. Kat. Muževa župe sv. Marka gosp. dr. Velimir Deželić ml.

Lurdska procesija.

Sad se je sve to ogromno mnoštvo svrstalo u divnu procesiju. Poslije školske djece išla su mnogobrojna društva pod svojim zastavama moleći i pjevajući lurdske pjesme. Za glazbom išao je kler i nošeno Svetotajstvo pod nebnicom, praćeno sa dva niza ženske školske djece s vijencima na glavi. Svetotajstvo je nosio preuzvišeni nadbiskup koadjutor.

Za Svetotajstvom stupali su kumovi i kume, pa ugledni uzvanici, kao gosp. gradonačelnik Erber s gospođom, dr. Trumbić s gospođom, dr. I. Pernar s gospođom, msgr. dr. Janko Šimrak, ravnatelj nadbiskupskog sjemeništa msgr. Krešimir Pećnjak i t. d.

Za njima su išle časne sestre, a onda ostali vjernici, dok je ostalo mnoštvo pravilo špalir. Divno je bilo pogledati na mnoštvo, koje u lijepu redu pobožno stupa u procesiji i neprestano naizmjence pjeva i moli. Skoro sve kuće na ulicama kojima je prolazila procesija blie su bogato rasvijetljene, neke upravo raskošno.

Završetak proslave.

Kad se je na povratku sve to ogromno mnoštvo u najboljem redu opet sleglo u franjevački vrt, popeo se je na terasu samostana preč. propovijednik O. Petar Vlasić i održao zanosan zaključni govor misija. Govorio je pod dojmom rijetko viđenoga prizora i zanio slušateljstvo, koje mu toliko duguje za njegove propovijedi što ih je u misijama u crkvi održao.

Nakon što je Otac propovijednik udijelio papinski blagoslov na završetku misija, glazba je intonirala, a sva masa prihvatila i oduševljeno zapjevala »Tebe Boga hvalimo«. Poslije nego šta je Pjevački zbor zapjevao Ocvirkovu »Divnoj dakle tajnu ovoj« te zapjevana pjesma Kraljici Hrvata i udijeljen bio blagoslov, svijet se je mirno razišao svojim kućama, skoro u 9 sati. Ustrajao je i ostao kod proslave za preko 4½ sata. A mnogo je pobožnih duša i nakon toga do kasna ostalo moleći i pjevajući pred lurdskom spiljom.

Tako je završeno ovo veliko Marijino, lurdsko slavlje u našem Zagrebu. Ono je bjelodano pokazalo, kako je Zagreb odan Bezgrešnoj lurdskoj Djevici. Ono je ujedno zalog, da će kao glavni grad svoj Hrvatskoj prednjačiti, da što prije dođemo do izgradnje velebne bazilike, koja treba da bude narodno hrvatsko Svetište u čast Majci Božjoj Lurdskoj.

I ovdje, neka je topla hvala, a od presvete lurdske Djevice obilna plata svima koji su molitvom, trudom, sudjelovanjem i doprinosima omogućili tako veliku katoličku i hrvatsku manifestaciju u čast Mariji, našoj Majci i vječnoj Kraljici.

POVELJA POHRANJENA U TEMELJNI KAMEN.

U ime Božje! Amen!

Hrvatski katolički narod, na blagdan Navještenja Majke Božje — 25 ožujka 1936 — na godišnjicu onoga dana kadno je Bezgriješna Djevica 1858 god. sama o sebi rekla maloj Bernardici: J a s a m B e z g r j e š n o Z a č e ć e.

Bogu na slavu, Bezgrješnoj na čast,

kao dokaz iskrene zahvalnosti, žive vjere, nepokolebljive nade u Boga i Majku Božju:

postavlja ovaj ugaoni kamen naumljenom i dugo željenom narodnom hrvatskom svetištu Majke Božje Lurdske, nebeske naše Kraljice.

Njoj, Pomoćnici kršćana, Utočištu grješnika, Suotkupiteljici ljudskoga roda, Zvijezdi spasa u tmurnoj noći današnje ćudoredne pokvare, nevjere i krivovjerja, društvenog rasula i opće ratne opasnosti.

Hrvati katolici kane podići veličanstvenu crkvu, za koju je ljubljanski arhitekt sveučilišni profesor Josip Plečnik izradio divan nacrt, a na to ih potiče sinovska harnost za bezbrojna primljena dobročinstva, uzdajući se, da će ona biti kao zalog sretnije budućnosti hrvatskoga naroda na ovoj zemlji i jamstvo vječnoga spasa pred licem Božjim i licem Majke Božje u vječnoj Domovini, koja nam je po Krvi Sina Božjega Isusa Krista sretno otvorena.

Naš hrvatski narod, uz pomoć Božju i Majke Božje, Kraljice Hrvata, počinje ovo sveto i Bogu ugodno djelo u svom bijelom Zagrebu, u Župi sv. Petra, na Zvonimirovoj ulici, danas, na Blagovijest 1936 godine, dok upravljaju:

Katoličkom Crkvom Sv. O. Papa Pjio XI,

Zagrebačkom Nadbiskupijom narodni miljenik Nadbiskup — jubilarac preuzv. gosp. Dr. Antun Bauer, i uza Nj njegov dični Koadjutor preuzv. gosp. Dr Alojzije Stepinac,

Slobodnim kr. glavnim gradom Zagrebom Gradonačelnik gosp. Rudolf Erber,

Franjevačkom Provincijom Presv. Otkupitelja Provincijal mp. O. Fra Stanko Dr Petrov,

O. Dr FRA PETAR GRABIĆ
gvardijan samostana Majke Božje Lurdske u Zagrebu, govori na proslavi blagoslova temeljnoga kamena nove crkve Gospe Lurdske.

Župom sv. Petra Župnik msgr Dr Josip Lončarić,

»Domom Gospe Lurdske« u Vrbanićevoj ulici Gvardijan mp. O. Fra Petar Dr Grabić.

U 5 sati poslije podne, po Rimskom Obredniku,

Preuzvišeni gosp. Nadbiskup Dr Alojzije Stepinac blagoslovio je ugaoni kamen i temelje, dok su tomu svečanom obredu prisustvovali pobožni vjernici u velikom broju, zagrebački svjetovni i redovnički Kler, Gradonačelnik Rudolf Erber i ovi svjedoci toga čina i kumovi nove crkve, visoka i cijenjena gospoda i gospođe.

Majko Božja i Majko naša Marijo, Neoskvrnjena Gospe Lurdska, primi ovaj dar svoga hrvatskog i katoličkog naroda, i nova crkva neka se digne što prije i neka bude spomenik njegove vjere i njegove ljubavi, dokaz njegova ufanja u Te, svemoćna Kraljice neba i zemlje i Nado naša u životu i na smrti! Amen.

NOVI MODERNI PREKO-OCEANSKI ORIJAŠI

Luke ukrcavanja:
Genova
Trst
Split i
Dubrovnik

EKSPRESNE PRUGE ZA SVE KRAJEVE SVIJETA

Informacije kod: „ITALIA-COSULICH“ ZAGREB
Trg Kralja Tomislava 13 — Telefon 2841

IZGUBLJENO TREBA BRZO NADOKNADITI

Svaku izgubljenu stvar treba brzo nadoknaditi, a naročito uslijed bolesti izgubljeno zdravlje

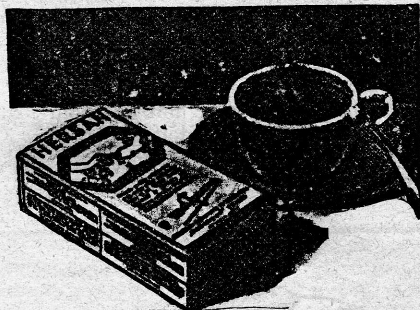
Različne bolesti koje ruše ljudski organizam ostavljaju iza sebe duboke tragove i posljedice. U času kad je bolesnik prebolio bolest događa se vrlo često, da oporavak ne ide brzo i sigurno. Oslabljenje tijela, a prema tome, i svi njegovi dijelovi ne rade kako bi trebalo. Rekonvalescent nema apetita te ni volje za jelo, a naravna je posljedica toga, da tijelo ne primajući dovoljno hrane, ne može da se oporavi, pa u koliko mu se ne vrati odmah apetit, treba mu davati sredstva, koja brzo djeluju na jačanje krvi i unose u nju dovoljnu količinu željeza, Takav preparat koji krvi daje željeza, poznat svim liječnicima, isproban s uspjehom od stotina tisuća osoba, je **»Energin«** za jačanje krvi, živaca i apetita. To je preparat u kojem je uspjelo spojiti željezo s još nekojim hranivim sastojinama u takovoj formi, da ga želudac lako prima i pruža krvi. Dajući krvi željeza jača se krv, a time i cijelo tijelo. Odrasli uzimaju **»Energin«** 3 puta na dan po jednu veliku kašiku prije jela. Djeca 3 puta na dan po 1 malu kašiku prije jela. **»Energin«** hranivo sredstvo za krv i živce s uspjehom se rabi kod slabokrvnosti, opće tjelesne slabosti, kod oporavka iza bolesti nervoze, razdražljivosti, besanice, kod zaostajanja u tjelesnom razvitku, engleske bolesti, pomanjkanja i nedovoljnog mlijeka kod dojilja, poslije malarije i pomanjkanja apetita i na kraju za opće jačanje tijela i krvi.

Tko je **slabokrvan, blijed, slabih živaca i bez apetita,** podajte mu za jačanje krvi **»Energin«.**

»Energin« dobiva se u svim apotekama u zatvorenim (originalnim bocama) od pola litre, 1 boca »Energin« 35 Din. Poštom šalje: **Laboratorij »Alga«, Sušak.**

3 velike boce »Energin« 110 Din, 6 boca »Energin« 220 Din i 1 boca badava. 12 boca »Energin« 440 Din i 2 boce badava.

ZDRAVLJE

pomoću ljekovitih svojstava bilja upotrebom **„HERSAN CAJA“** mješavine naročitih ljekovitih biljki po propisu Doktora R. W. Pearsona šefa liječnika u Bengaliji (Engl. Indija).

Dugogodišnjim iskustvom ustanovljena je vrijednost **„HERSAN CAJA“** i to sa nedvojbenim uspjehom kod oboljenja: ovapnjenja arterija, bolesti kolanja krvi, ženskih bolesti, bolova kod menstruacije, (mijena mjes. pranja), migrene, reumatizma, bolesti bubrega, bolesti jetara, smetnja u želucu, otrovanja, zatvorenosti, gihta, crevnih oboljenja, haemorroida, općenitom i prenaglom debljanju, te proti žgaravici. — **„HERSAN CAJ“** dobiva se u svim apotekama. Uzorak šalje Vam badava:

RADIOSAN, ZAGREB

DUKLJANINOVA 1.

Reg. S. tr. 14001 1935

„NAŠA GOSPA LURDSKA“ izlazi svakog mjeseca jedamput. Pretplata 15 Din na cijelu godinu (za inozemstvo 30 Din.) Pojedini broj 1·50 Din. — Uprava „Naše Gospe Lurdske“, Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21. „Našu Gospu Lurdsku“ izdaje Konzorcij Kuće Dobre Štampe nakladom Hrvatskoga Književnoga Društva sv. Jeronima. Za vlasnika, izdavača i uredništvo odgovara Dr Josip Andrić, Zagreb, Trenkova ulica 1. — Tisak Nadbiskupske Tiskare u Zagrebu. Za tiskaru odgovara: Stjepan Marinović, Zagreb, Kamaufova ulica 16. — Omot je offset-tisak Zaklade Tiskare Narodnih Novina (odgovara V. Kirin. Zagreb, Deželićeva ulica 2.)

HRVATI! KATOLICI!

Rodoljubna dužnost od svih nas traži, da budemo članovi najraširenije prosvjetne hrvatske ustanove — Hrvatskoga Književnog Društva sv. Jeronima!

To Društvo osnovao je zagrebački nadbiskup kardinal Juraj Haulik, da bude opća narodna svojina te da širi pravu prosvjetu u najšire slojeve hrvatskog naroda. Hrvatsko Književno Društvo sv. Jeronim od početaka svojih pa do danas časno je odgovorilo toj svojoj svrsi i neumornim radom uvelike zadužio hrvatski narod.

Zato ne smije biti ni jednog Hrvata-Katolika, koji ne bi potpomagao tu opću narodnu ustanovu i širio njezina izdanja! Zato ne smije biti ni jedne hrvatske i katoličke kuće, u kojoj bar jedan član nije upisan u Društvo sv. Jeronima!

Upisnina u Hrvatsko Društvo sv. Jeronima stoji samo 10 dinara (koji se mogu poslati izravno na Društvo ili preko veleč. župnika). Svaki takav član dobije ukusnu diplomu i ima pravo na veliki popust na svim jeronimskim izdanjima. Naši su stari svoju djecu već prigodom krštenja učlanjivali u Jeronimsko Društvo, pa taj lijepi običaj treba i nadalje čuvati i širiti!

Još će veću korist hrvatskoj pučkoj prosvjeti učiniti onaj, koji postane doživotnim jeronimskim članom. Taj će, dok bude živ, svake godine primati **besplatno pet** knjiga jeronimskih redovnih izdanja. Uvaživši teške današnje prilike Društvo pristaje, da mu se svota od 300 dinara isplati u deset mjesečnih obroka (svaki mjesec po 30 Din)... Svak ne će moći uplatiti toliku svotu, ali **zato se može naći u svakom selu bar jedan Hrvat, koji će žrtvovati kroz deset mjeseci po 30 Din za dobrobit najraširenije hrvatske prosvjetne ustanove.** Dužnost je svih nas, da takve ljude pronađemo i da ih nagovorimo, neka postanu doživotni jeronimski članovi.

Ako bi tko htio da **besplatno** prima svake godine, dok je živ, **deset** knjiga redovitih i izvanrednih jeronimskih izdanja, treba da uplati 600 dinara (može ih otplatiti također u 10 mjesečnih obroka po 60 dinara). I takvih se ljudi može naći u svakoj župi, pa treba da svi jurišamo na njih, da ne uzmanjkaju u svojim dužnostima prema najraširenijoj hrvatskoj prosvjetnoj ustanovi.

Obitelji, društva i druge ustanove mogu također postati članovi Hrvatskoga Književnog Društva sv. Jeronima, no oni uvijek plaćaju **trostruko** (t. j. 30 ili 900 ili 1800 dinara), jer je i njihovo opstojanje trajnije.

Kome god je stalo do napretka hrvatskog naroda, mora da potpomaže i njegovu prosvjetu, jer bez prosvjete nema ni napretka. Pučka prosvjeta najbolji je osnovac narodnog blagostanja, pa treba napose njoj posvetiti naročitu brigu. A ta briga — dužnost je sviju nas! Ne uzmanjkajmo dakle u rodoljubnim svojim dužnostima i učlanjujmo se u najraširenijiu hrvatsku kulturnu instituciju — u Hrvatsko Književno Društvo sv. Jeronima!

SVEČANO HRVATSKO HODOČASĆE U SVETU ZEMLJU

I opet polazi hrvatsko hodočašće u Svetu Zemlju na posvetu hrvatskog svetišta u Spasiteljevoj domovini, oltara u čast hrvatskog jerusalemskog mučenika Bl. N. Tavelića. Tom zgodom posjetit će hodočasnici sva sveta mjesta u Jerusalemu, Nazaretu, Arimateji, Emausu, Betaniji, Jerihonu, na Jordanu, na Genezaretskom jezeru, Jakobovu zdencu, Taboru, u Kani Galilejskoj, Kafarnaumu, na Karmelu i još mnoga druga sveta mjesta.

Na čelu hodočašća bit će preuzv. g. Dr Josip Carević, biskup dubrovački, koji će obaviti svečanu posvetu hrvatskog oltara u Jerusalemu.

Odlazak iz Splita 11. srpnja, a povratak 4. kolovoza.

Zadržavanje u Svetoj Zemlji 14 dana, na povratku se staje u Egiptu i Grčkoj.

Cijena 6900 dinara. Za drugi razred 9800 dinara.

Prijave prima najkasnije do 31. svibnja — Odbor za Svetu Zemlju, Zagreb, Trg Kralja Tomislava broj 21.

Jeste li pročitali divnu knjigu o životu Bl. Djevice Marije?

*„**Marijin vrt**" je knjiga za svaku hrvatsku i katoličku kuću! Izdala ju je Knjižnica Dobrih Romana, a cijena joj je za pretplatnike „Naše Gospe Lurdske" samo 20 din.*

*„**Marijin vrt**" naručite odmah! Ko zna dali ćete ga moći dobiti za nekoliko tjedana! Jagma za tim romanom je ogromna, pa bi mogao biti doskora razgrabljen.*

*„**Marijin vrt**" treba da pročita svaki pretplatnik „Naše Gospe Lurdske" — svaki štovatelj naše nebeske Majke i zagovornice.*

GABRIJEL JURKIĆ: MUČENJE BL. NIKOLE TAVELIĆA